

Gebroeders GRIMM

DE AARDMANNETJES

en andere sprookjes en vertellingen

L. OPDEBEEK :: UITGEVER :: ANTWERPEN

Gebroeders GRIMM

De Aardmannetjes

EN ANDERE

SPROOKJES en VERTELLINGEN

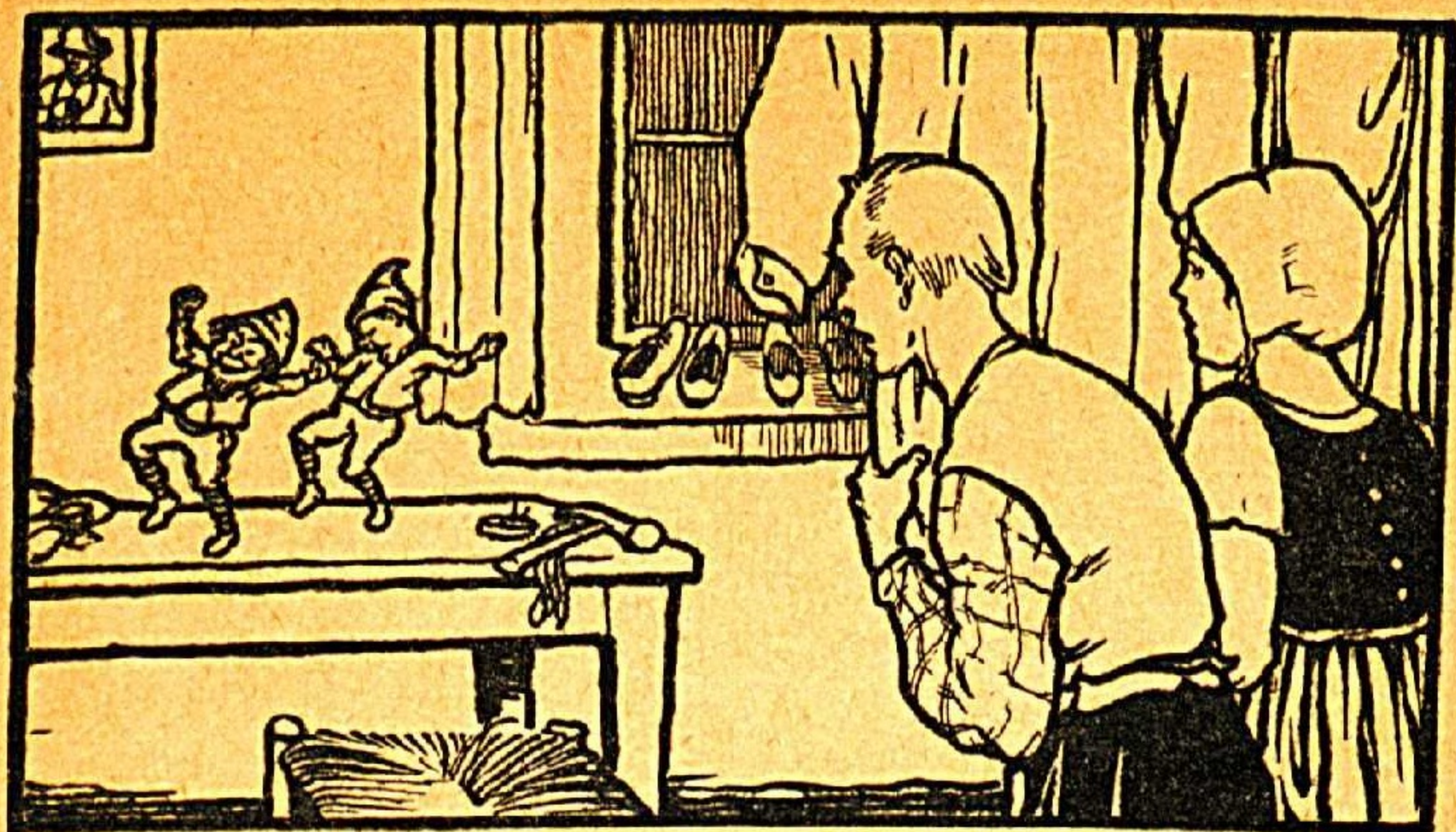
BEWERKT DOOR

BERT KOENEN

PENTEEKENINGEN VAN
Ed. VAN OFFEL

L. OPDEBEEK — UITGEVER — ANTWERPEN

1926

DE AARDMANNETJES

Een schoenmaker bezat voor eenig goed nog een stuk leder om een paar schoenen te maken.

— Het is mijn laatste stukje, mompelde de smid. De armoê staat voor de deur, wat ga ik morgen toch beginnen. Maar kom, ons Lief Heerke zal me wel helpen !

Hij versneed het leder, deed zijn avondgebed en legde zich te slapen.

Toen hij des anderdaags opstond zag hij de schoenen voltooid op tafel staan.

— Hoe is zulks mogelijk ! riep hij.

Hij nam de schoenen ter hand, bekeek ze aandachtig en stelde vast dat het werk een waar meesterstuk was.

In den loop van den dag kwam iemand een paar schoenen koopen. Het tijdens den nacht afgewerkte paar beviel hem zoo goed, dat hij er zooveel voor betaalde dat de schoenmaker met dit geld leder kon koopen om twee paar schoenen uit te vervaardigen. Des avonds sneed hij die, legde zich te slapen en wilde des anderdaags met nieuwen moed aan den arbeid gaan, toen hij bemerkte dat de twee paar schoenen reeds voltooid waren. Twee koopers meldden zich aan en betaalden voor de twee paar zooveel geld dat hij leder kon koopen voor vier paar schoenen. Des anderdaags stonden deze al weder klaar en zoo ging het vervolgens. Hij ontving dubbel terug van wat afgewerkt werd en nu was de armoede uit zijn huis geweken.

Op Kerstmisavond had hij weder een stuk leder versneden. Voor hij naar bed ging zeide hij aan zijn vrouw :

— We moeten heden nacht eens wakker blijven om te zien wie voor ons al die schoenen afwerkt.

De vrouw vond dit goed, stak de lamp aan en beiden zetten zich achter een tafel, in een hoek van 't vertrek, op wacht.

Op klokslag twaalf traden twee lieve aardmannetjes binnen en begonnen zoo vlijtig en in stilte te werken dat de schoenmaker geen oog van hen kon afwenden. Toen de schoenen gemaakt waren verdwenen de mannetjes op geheimzinnige wijze.

De vrouw zegde nu :

— Wij mogen die lieve mannetjes wel dankbaar zijn, zij hebben ons welstand geschonken en zij loopen met versleten kleederen om het lijf. Ik ga hun een paar hemdjes, een frakske en een broekje naaien en voor ieder een paar kousen breien, gij moest hen een paar schoentjes maken.

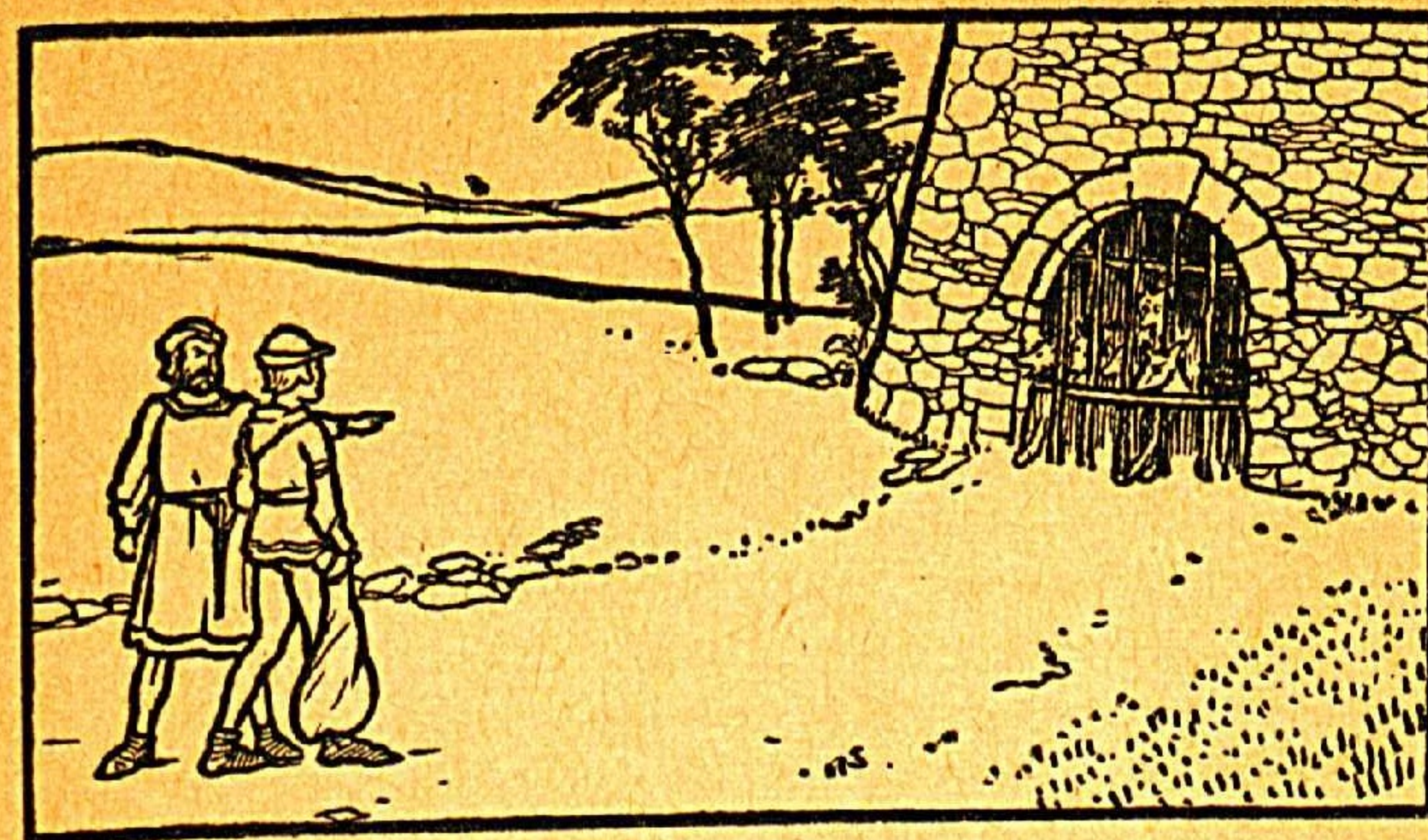
— Opperbest ! antwoordde de schoenmaker. Ik ben blijde dat ik voor hen iets doen kan.

De vrouw maakte de hemdjes en de kleederen en breide de kousjes en de schoenmaker maakte de twee paar schoentjes. Zij legden alles op de tafel en verscholen zich in hun hoekje om te zien wat de aardmannetjes zouden doen.

Des nachts, om twaalf uren, kwamen de twee ventjes vrolijk aangetrippeld en wilden dadelijk aan het werk gaan. Zij zagen de kleedingstukken liggen en trokken dezelfde aan. Zij waren ten hoogste verheugd, dansten in het rond en zeiden :

— Nu zijn wij veel te fijn gekleed en willen niet langer schoenmaker zijn.

Zij wipten buiten, keerden nooit meer weerom, maar het ging den schoenmaker steeds naar wensch en hij had werk in overvloed.

DRIE TALEN

In Zwitserland woonde eens een oude graaf die een zeer dommen zoon had. Hoe meer hij zich beijverde om den jongen iets te leeren des te dommer werd hij. Daarom besloot de vader zijn zoon aan een beroemden leeraar in de stad, voor een jaar, toe te vertrouwen.

Toen het jaar om was keerde de zoon naar zijn vader terug.

— Wat hebt gij in de stad geleerd ? vroeg de vader.

— Vader, ik heb leeren blaffen als de honden.

— God beware me ! riep de vader boos, is dat alles wat gij geleerd hebt ? Nu ga ik u naar een andere stad, bij eenen nieuwen leeraar, zenden.

Na het jaar keerde de jongen terug.

— Wat hebt gij in de stad geleerd ? vroeg de vader.

— Vader, ik kan de taal der vogelen nabootsen.

De vader werd ditmaal nog booser.

— Gij hebt dan weder een jaar in luiheid gesleten ! riep hij. Ik ga nog eens de proef met een anderen leeraar nemen en zoo zulks niet helpt dan zal ik u mijn huis ontzeggen,

Toen het jaar verlopen was keerde de zoon terug.

— Wat hebt ge in de stad geleerd ? vroeg de vader.

— Vader, ik heb leeren kwaken als de kikvorschen.

De graaf riep zijn dienstboden en zei :

— Die jongen is niet langer mijn zoon. Gaat met hem naar het bosch en doodt hem !

In 't bosch gekomen kregen zij medelijden met den dommen jongen en lieten hem loopen. Zij sneden een hert de tong en oogen uit en toonden dezelve aan den graaf.

De jongeling was dan vrij en ging verder, altijd verder tot hij aan een oud kasteel kwam waar hij nachtverblijf vroeg.

— Als gij in den toren wilt slapen dan kunt ge dat doen, antwoordde de kasteelheer, maar ik verwittig u dat het daar weemt van woedende honden die u zullen verscheuren.

— Ik ben niet bang, antwoordde de jongeling, als gij mij maar iets geeft om hen toe te werpen, dan zullen ze mij niets doen.

De graaf gaf hem eenige spijs mede en de jongeling begaf zich moedig naar den toren.

Niet zoodra was de deur achter hem gesloten of de honden, die helsch blaften zwegen, kwispelden den staart, kwamen uit zijn hand de spijs eten en lieten hem ongedeerd. Den volgenden morgen kwam hij, tot ieders verbazing, naar beneden. Hij zei tot den kasteelheer :

— De honden hebben mij verteld waarom zij in den toren wonen en zooveel kwaad stichtten. Zij zijn betooverd en moeten een grooten schat bewaken die onder den toren begraven ligt en niet vóór dezen is opgegraven kunnen zij tot rust komen. Zij hebben mij ook meegedeeld hoe zulks geschieden moet.

De kasteelheer was hierover zeer verblijd en beloofde den jongeling tot zoon aan te nemen, indien hij de zaak tot een goed einde bracht. Deze begaf zich in den toren en kwam weldra met een zware, met goud gevulde kist, terug. De honden waren plotseeling verdwenen en zag men nooit meer weder.

Na eenigen tijd wilde de jongen de wereld eens zien en vertrok. Zijn weg voerde langs een poel waarin een menigte kikvorschen kwaakten. Hij luisterde het gesprek af en vernam hierdoor dat in een naburig land een kinderlooze keizer was gestorven en er onder de ministers groote verdeeldheid om de keus van een opvolger heerschte. Ten laatste kwamen zij overeen dat men dengene tot keizer uitroepen zou aan wien een wonderteeken zichtbaar was. Op dit zelfde oogenblik verscheen de jongeling in de zaal, waar de ministers vergaderd waren, en op den eigen stond zette zich twee witte duiven op zijn schouders neder. Hierin herkenden de ministers het verlangde wonderteeken en zij riepen den jongeling tot keizer uit.

Nu moest hij een redevoering uitspreken en daar hij niet ter

tale was werd hij hierover zeer verlegen, maar de duiven fluisterden het hem in en iedereen was verbaasd zijn wonderbare taal te vernemen.

Hij werd gaarne van het volk gezien en is hij niet dood, dan regeert hij nog.

WIJS ELSJE

Er leefde eens een meisje dat men Wijs Elsje heette. Toen ze groot was zei de vader :

— We zullen haar laten trouwen.

— Trouwen ? Goed en wel, maar met wien ? Als er maar een bruidegom opdaagt.

En er kwam er een, van heel verre. Hij noemde zich Hans en vroeg de hand van het meisje indien zij werkelijk zoo wijs was als haar naam luidde.

— O, zei de vader, daar moet ge niet aan twijfelen, en de moeder voegde er aan toe :

— Zij is zoo bij de hand, dat zij het gras kan zien groeien en de muggen hooren niezen.

— Als zulks waar is ! zei Hans, trouw ik haar.

Na den maaltijd zond de moeder Elsje naar den kelder om bier te halen. Elsje nam de kan op en klapperde onderweg met het deksel. In den kelder gekomen, schoof zij een stoeltje bij het vat, want zij was bang door het langdurig bukken pijn in den rug te

krijgen, draaide de kraan open en, terwijl het bier in de kan liep, keek zij eens rond zich en bemerkte, op den keldermuur, een houweel dat door de metsers was achtergelaten. Bij dit zicht schoten haar oogen vol tranen en droef zeide zij :

— Als Hans me trouwen zal en O. L. Heer ons een kindje zend en wij dit kind dan naar den kelder sturen om bier te tapen, dan zal het dit houweel op den kop krijgen en... sterven.

En zij schreide al langer om meer terwijl het verdriet gansch haar hart vulde. Zij vergat waarom zij in den kelder was gekomen en liet de huisgenooten op het bier wachten, zoodat de vader aan de meid beval eens te gaan zien waar Elsje toch bleef. De meid ging naar den kelder en vond Elsje snikkend bij het biervat gezeten.

— Waarom schreit gij, Elsje ? vroeg de meid medelijdend.

— Och, is het niet treurig te bedenken dat, wanneer Hans me trouwt en zijnen echt door een kind wordt gezegend en wij dit kind naar den kelder zullen sturen, dat houweel dààr, op zijn kop zal vallen en het dooden.

— Wat zijt ge toch een wijs Elsje, riep de dienstbode vol bewondering uit.

Zij zette zich naast haar neder en begon eveneens te schreien.

— Wat is er toch gaande in den kelder ? riep de vader die dorstig was.

En hij zond den knecht om te zien waar Elsje met het bier bleef.

De knecht kreeg van Elsje hetzelfde antwoord dat zij aan de meid gegeven had. Evenals de meid was de knecht vol bewondering voor de wijsheid van Elsje en zette zich weenend naast haar neder. Eenige oogenblikken later ging de vader, na hem de moeder, naar den kelder en zij zetten zich schreiend naast Elsje.

Hans werd ongeduldig en ging zelf eens naar den kelder om de oorzaak van dit wegblijven te vernemen. Hij vond het vijftal in tranen badend.

— Wat is hier toch gebeurd ? vroeg hij.

— Ach, lieve Hans, zei Elsje. Ik voel me toch zoo ongelukkig. Bedenk eens, wanneer wij trouwen... en zij herhaalde van het ongeluk dat kon gebeuren en zij reeds aan haar vier huisgenooten had opgedischt.

— Wat zijt ge toch een wijs Elsje ! riep Hans, ik neem u tot vrouw.

Hij vatte haar bij de hand en de ouders zegenden hen.

En zij trouwden.

Na eenigen tijd zei Hans :

— Lief Elsje, ik ga werk zoeken om onzen kost te verdienen. Intusschen kunt gij wat koren op het veld snijden en dan kunnen wij, bij mijn tehuiskomst, brood bakken.

Hans vertrok. Elsje kookte een stevigen brij en nam dien mede naar het veld. Daar gekomen overlegde zij wat ze eerst zou doen : eten of koren snijden.

Zij at eerst en toen zij verzadigd was overlegde zij wat zij eerst zou : slapen of koren snijden.

Zij kwam tot het besluit eerst te slapen, vlijde zich neder en sliep.

Hans was al een heelen tijd tehuis en Elsje kwam maar niet af.

— Wat heb ik toch een vlijtige vrouw, zegde hij, zij denkt er zelfs niet aan te rusten en werkt steeds dapper voort.

't Werd avond. Hans stak een pijp aan, en ging naar 't veld om te zien hoeveel koren Elsje had gesneden. Hij keek vreemd op haar slapend te vinden en zij nog geen halm koren had gesneden.

Hij liep fluks naar huis en keerde terug met een koord waaraan een menigte belletjes hingen. Hij wond de koord om het lijf van Elsje, keerde toen huiswaarts, schoof den grendel op de huisdeur en wachtte.

Toen het donker geworden was schoot Elsje wakker, sprong op en hoorde het gerinkel der belletjes dat bij iederen stap sterker werd.

Zij begreep er niets van en vroeg zich af of zij wel het wijze Elsje was.

— Ben ik het of ben ik het niet ? vroeg zij. Daar zij geen antwoord kreeg ging zij naar huis, klopte aan, maar er werd niet geopend. Zij vroeg toen door het sleutelgat of Elsje al tehuis was en men antwoordde haar " ja ! "

— Och, groote hemel ! riep zij, dan ben ik Elsje niet ?

Zij klopte bij de burens aan, maar dezen, verschrikt door het geluid der belletjes, wilden niet opendoen noch antwoorden.

Troosteloos verliet zij het dorp, dwaalde overal rond en wanneer er haar iemand moest ontmoeten, brenge hij haar maar terug naar Hans.

KLEIN DUIMPJE

Och, God toch! Wat een klein boeleke! Wat een schatje, wat een lief kindeke!

Zoo was de uitroep van de moeder toen de ooievaar, in een noteschelp, haar het kleine wurmpje bracht.

— Zeg man, voegde zij er bij, hoe gaan we ons jongetje noemen? Wij moeten toch een passenden naam vinden.

De vader, een kolenbrander, stond over het wiegje gebukt en keek het kleintje aan dat hij nauwelijks onderscheiden kon. Maar toch lachte hij het toe zooals het daar lag, met zijn handjes tot vuistjes, slechts als erwten groot, ineengebald, en zijn zacht zijden blond haar en zijn blozend gezicht.

— Wat zullen we zeggen, vrouw, antwoordde hij op haar vraag. 't Ventje is zoo klein dat wij het Klein Duimpje zullen doopen. Wat ga ik later met dat kind aanvangen? 't Zal mij nooit in mijn arbeid kunnen bijstaan.

— Och, man, 't zal wel groeien en groot worden. Laat het aan uw harte niet komen. We zullen het des te liever zien!

— Dát wel, zei de man, en, dit zeggend, boog hij zich nog dieper over 't kindeke heen en kuste het voorzichteke op het kleine voorhoofd.

Maar, ondanks de hoop der moeder, bleef 't boorlingske klein, een heel, heel klein ventje, een echt Klein Duimpje.

Toen het gaan kon, dacht men soms dat er een muisje over den vloer liep.

Zekeren dag moest er in 't bosch een gansche lading hout gehaald worden.

— Had ik nu maar iemand, zei de vader, die, tegen den middag, met paard en kar kon komen om het hout op te laden, dan kwam ik vandaag met de levering van het hout gereed.

— Laat dat maar aan mij over, vader, riep Klein Duimpje. Ik zal op tijd en stond wel bij u zijn.

— Maar, jongetje toch! lachte de man, wat vertelt ge daar allemaal? Ge zijt immers veel te klein om het paard bij den teugel te leiden.

De oogen van het manneke schitterden toen hij antwoordde:

— Ik zal aan den boer vragen dat hij het paard inspant en mij dan in het oor van het dier plaatst. Ik zal het dan toeroepen langswaar het gaan moet.

— Goed. Ik wil het eens beproeven.

Tegen half elf stond het paard in de berries van de boerenkar. Men tilde Klein Duimpje in het oor van den draver en het ventje riep: "Ju!". 't Paard gehoorzaamde. Toen het moest tot staan gebracht worden riep het voermannetje: "O!". En het dier stond. Geen ervaren koetsier zou het dier beter gemend hebben en zoo kwamen paard en kar vóór elf uur, in 't bosch, bij den houthakker aan, die 't jongetje uit zijn vreemde positie verlost en hem een paar klinkende kussen op de wangen gaf.

Een man die in 't bosch woonde had het spel nagezien. 't Was een zonderlinge kerel, die in den zomer de jaarmarkten en fooren afliep en zich zelf, om zijn zonderlingen lichaamsbouw, voor geld liet zien. Hij had kromme beenen die in stompvoeten eindigden en waarnaar de menschen dan kwamen kijken en een stuiver inkomgeld moesten betalen.

Toen hij Klein Duimpje zag dacht hij:

— Wat zou dat een prachtige zaak worden. En luidop vroeg hij aan den vader:

— Hoeveel vraagt ge voor uw kind?

— Wat moet ge van dit jongetje! antwoordde de vader boos. Het is niet te koop.

— Ik vraag u niet uw kind te koopen, maar te verhuren. Ik zal er U een goeden prijs voor betalen.

— Loop man, van waar ge gekomen zijt! Heeft men ooit zoo iets gehoord!

De grove man streek zijne puntige knevels op, werd rood van woede en verwijderde zich brommend. Maar hij wist waar Klein Duimpje woonde en toen hij in den namiddag alleen te huis was wilde hij het ventje pakken en er mede op den loop gaan.

Maar Klein Duimpje kroop in het bakhuis en verschool zich onder het dak. De boschman rukte het strooien dak omhoog en klauwde Klein Duimpje vast en stak het in zijn zak.

Toen hij op weg was riep het jongetje :

— Baas, laat mij er uit want ik stik !

De man deed wat het dwergje vroeg en zette het op den rand van zijn hoed.

— Hier heb ik een schoon uitzicht ! lachte Klein Duimpje. Stap nu maar niet te dwaas voort, want dan val ik er af.

Jongetje keek goed langswaar de kinderroover ging en toen het avond werd en donker, kroop hij stillekens naar beneden en verschool zich in een muizenhol.

— Nu kunt ge mij niet vinden ! tergde Klein Duimpje.

Maar de man stak zijn vinger in den grond en woelde de aarde om. 't Ventje beet in zijn vinger.

— Aie ! riep de man. Gij, kleine schelm ! Wacht een oogenblik, 'k ga u leeren mij te bijten.

Hij nam zijn stok en koterde er mede in het hol. Doch Klein Duimpje verschool zich diep in de pijp, vond het nestje van de muis, gemaakt van fijne bladeren en pluimen en sliep gerust den ganschen nacht, tot 's anderdaags in den morgen.

Toen hij wakker werd kwam hij voorzichteke piepen of de vreemde man reeds vertrokken was, maar hij vond de opening versperd door een soldaat die den nacht onder de open lucht had doorgebracht.

Klein Duimpje kon er niet uit. Daar hij zeer slim was nam hij zijn pennemesje en prikte er mede in de braai van den slapende, die verschoot, opsprong en zijn weg vervolgde.

Hierop liep Klein Duimpje naar zijn huis, waar hij door zijn bedroefde ouders met vreugde ontvangen werd.

's Anderendaags mocht Klein Duimpje de koeien gaan wachten van een boer die in de geburen woonde.

't Was middag, de zon scheen heet, Klein Duimpje kreeg vaak en legde zich onder een distel te slapen.

Een koe liep langs daar te grazen. Zij had het ventje gezien noch geroken. Hij lag juist verstopt onder een boterbloem. Een

oogenblik daarna waren bloem en Klein Duimpje opgeslorpt en verdwenen in de groote maag van het dier.

Klein Duimpje sliep zoo vast dat hij niet eens ontwaakte.

Des avonds echter, toen de koe in den stal bij de andere stond om gemolken te worden, hoorde de meid eensklaps iemand zingen :

Het is hier warm, in de koe haar darm !

Van schrik sprong ze op, stiet een vollen emmer om en zette het op een loopen, naar de hoeve, en riep :

— Baas ! Baas ! Blare is betooverd.

— Wat is dat daar nu voor een historie ! zei de boer.

Hij ging naar den stal en hoorde daar met eigen ooren, komend uit het dikke lijf van Blare :

Het is hier warm, in de koe haar darm !

— Dat is de stem van Klein Duimpje ! riep de boer. Arm jongske ! Ik heb hem gansch den dag gemist. Zijt gij het, Klein Duimpje ? vroeg de boer, luid schreeuwend tegen de koe.

Hij legde zijn oor tegen het dier en luisterde

Geen geluid liet zich meer hooren.

— Als 't ventje maar niet gestikt is ! vervolgde de boer. Ik ga dadelijk de koe laten slachten. Het is het eenige middel om Klein Duimpje te verlossen. 't Is zonde voor zoo'n schoon beest !

Zoo gezegd, zoo gedaan.

Terwijl ze het dier open sneden kwam er een arm vrouwke voorbij.

— Och baaske, smeekte zij. Ik heb vandaag nog niets gegeten.

De boer was een goede vent en barmhartig. Hij liet daarom een flink stuk vleesch aan de bedelares geven, die dankbaar vertrok.

Men had de koe gansch opengelegd, maar Klein Duimpje was niet te vinden.

Het toeval wilde dat het ventje in het stuk zat dat de arme vrouw had gekregen. Onderweg hoorde zij eensklaps een stemmetje uit haar korf opstijgen en zingen :

Het is hier warm, in de koe haar darm !

— Brummeltjes van Marante ! riep de vrouw verschrikt uit. Dat vleesch is betooverd !

Zij wierp den korf op den grond en liep heen zooveel ze loopen kon.

De korf lag daar nu, in den duisteren avond, op de straat.

Klein Duimpje werkte zich uit den vleeschklomp los, maar kon den korf niet open krijgen en wachtte dan maar geduldig tot hij iemand hoorde naderen.

— Als 't maar geen kar is! mompelde hij, dan ben ik vermorzeld.

Eensklaps hoorde hij stappen. De menschen bleven in de nabijheid van het korfje staan en begonnen ondereen te spreken.

Klein Duimpje luisterde hen af en begreep weldra dat het roovers waren die een slag beraamden.

— Hoe gaan we het aanleggen? sprak er een, om in het huis van den burgemeester te geraken en mede te nemen wat wij krijgen kunnen?

— Dat zal ik u zeggen! riep Klein Duimpje, met zulke grove stem als het hem mogelijk was.

— Wat is dat voor een geluid? vroeg een der roovers. 't Schijnt wel uit den grond te komen.

De roovers luisterden een oogenblik, maar vernamen niets meer.

— Dat is gek, hernam de roover. Ik meende toch duidelijk een stem gehoord te hebben.

— Dat hebt ge ook! riep Klein Duimpje opnieuw. Neem mij mede en ik zal u helpen.

— Wie zijt gij, die aldus spreekt? vroeg een der dieven.

— Ik ben Klein Duimpje.

— Wie is dat Klein Duimpje? En waar zijt ge?

— Hier, beneden, op den grond, in den korf, juist aan uw voeten. Buk u maar en verlos mij, dan zal ik u helpen.

De roover bukte zich, opende den korf en Klein Duimpje sprong op zijn hand.

— Zoo een klein ventje heb ik nog nooit gezien! riep de man. Zijt ge zeker dat ge ons helpen kunt?

— Natuurlijk, anders zou ik het u niet voorstellen. Breng mij naar de burgemeesterswoning, steek mij door de traliën en ik zal u alles overhandigen wat ge bemachtigen wilt.

— We zullen het eens beproeven, manneke!

Aan 't burgemeestershuis gekomen stak een der roovers Klein Duimpje door de traliën. Zoodra hij binnen was begon hij uit al zijn macht te roepen:

— Zegt me nu, roovers, wat ge hebben moet.

— Sst! spreek stiller, manneke, fluisterde de dief, ge zult de bewoners wakker maken.

Maar Klein Duimpje schreeuwde nog luider:

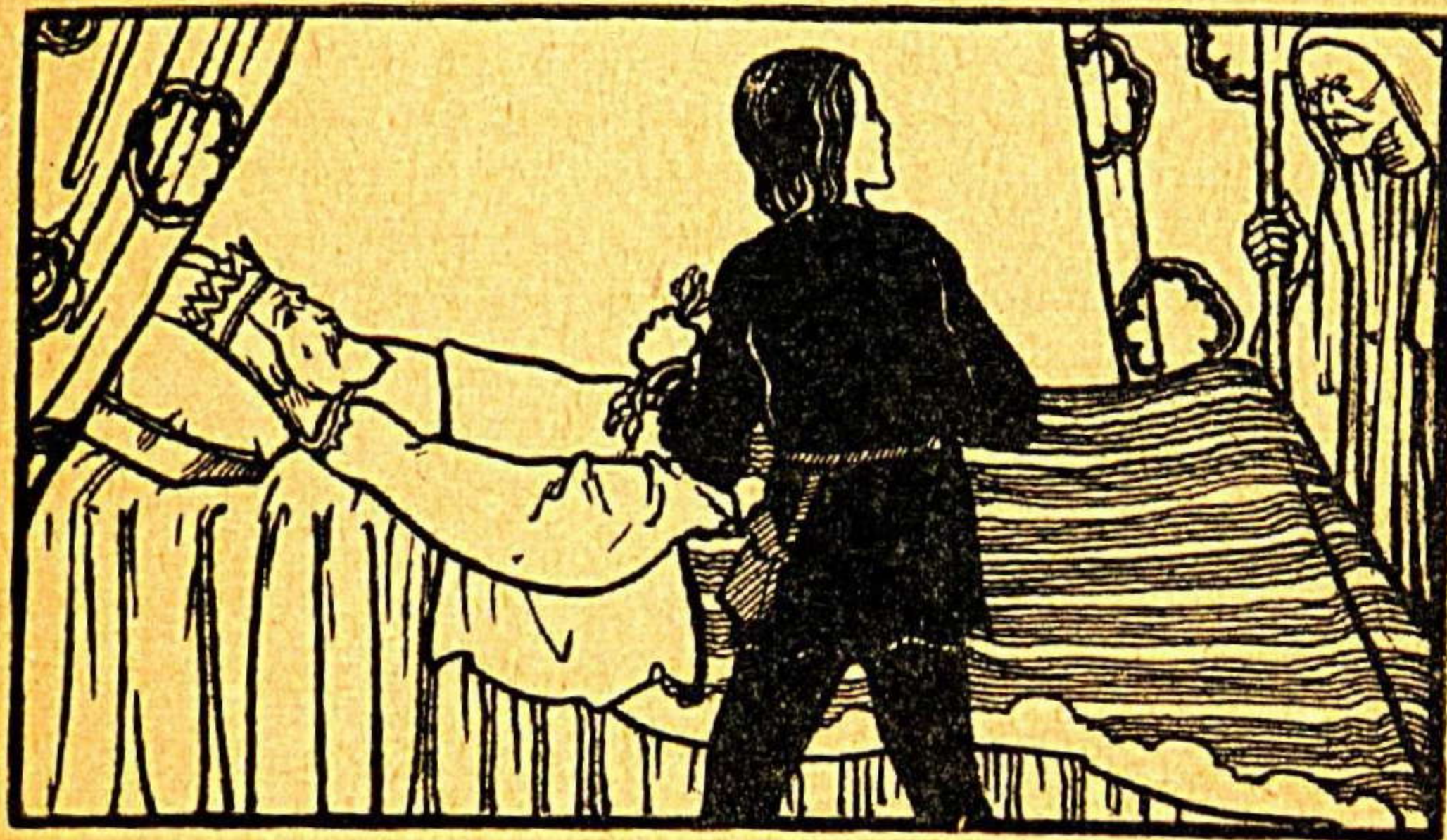
— Zeg maar wat ge eerst hebben moet en ik zal het u aangeven.

De knecht van den burgemeester schoot wakker van het gerucht en ging naar beneden. De roovers zetten het op een loopen en Klein Duimpje verschool zich onder een op den grond liggende eierschelp.

— Wat is hier gaande! riep de knecht.

't Was stil. Hij zag noch hoorde iemand, maar zoo na trapte hij op de eierschelp en vermorzelde ons vriendje.

Klein Duimpje maakte nu vlug dat hij weg kwam, liep naar zijn ouderlijk huis en had geen avonturen meer.

DE DOOD PEETVADER.

Een werkman had twaalf kinderen en was een dertiende te verwachten. Toen dit ter wereld kwam wist de arme man geen raad meer en liep de groote baan op om den eerste dien hij tegen kwam te verzoeken Peter over den nieuwgeborene te zijn. De twee eersten die hij ontmoette bevielen hem niet. De derde was de Dood. Deze kwam tot hem zeggend:

— Mag ik Peter van uw dertiende zijn?

— Wat zijt gij er voor een? vroeg de vader.

— Ik ben de Dood. Alle menschen zijn voor mij gelijk !
klonk het antwoord.

— Gij zijt mijn man, sprak de vader verheugd, gij die geen onderscheid tusschen armen en rijken maakt.

— Opperbest ! Ik zal uw kind rijk en beroemd maken, want wie mij tot vriend heeft gaat het goed.

— Wees dan zondag aanstaande op uw post, want dan wordt het kind gedoopt.

Op den gestelden dag was de Dood aanwezig en vervulde behoorlijk zijn plicht.

Toen het kind tot een jongeling was gegroeid kwam zekeren dag zijn peter hem bezoeken, en beval hem mede te gaan. Hij bracht hem in een bosch, wees hem een plantje aan en zeide :

— Dat is mijn peetgeschenk. Ik maak u tot een beroemd geneesheer. Telkenmale gij bij een zieke geroepen wordt zult gij mij zien verschijnen. Als ik mij aan het hoofdeind van het bed zal plaatsen zeg dan maar gerust dat gij hem zult genezen en geef hem iets van het plantje. Maar sta ik aan het voeteneind dan moogt gij gerust verklaren dat geen middelen ter wereld nog redding kunnen aanbrengen. Dan behoort de zieke mij. Maar ik verwittig u dat gij nooit het plantje tegen mijn wil moogt gebruiken, anders zal het slecht met u afloopen.

De jongeling werd thans een beroemde dokter, de menschen zeiden van hem :

— Hij heeft een zieke maar te bezien en weet dan onmiddellijk of hij genezen zal of sterven moet.

Van wijd en zijd kwam men hem roepen en hij werd zoo rijk als de zee diep is.

Nu gebeurde het dat de koning zeer ziek werd en onze dokter bij hem geroepen werd. Hij zag den Dood aan het voeteneind staan en dacht hierop dat niets op de wereld hem nog redden kon.

— Dat ik den Dood maar eens verschalken kon ! dacht de dokter. Hij zou het mij misschien niet al te kwalijk nemen, omdat ik zijn petekind ben.

Nu nam hij den koning op en legde hem met het hoofd langs het voeteneind, zoodat zijn Peter aan het hoofdeind kwam te staan. Hierop gaf hij den koning een weinig van het plantje in, waarop hij genas. De Dood echter kwam met een boos gelaat bij den dokter en zeide :

— Gij hebt me een poets gespeeld ; maar omdat gij mijn

petekind zijt zal ik het u voor ditmaal vergeven, maar pas op : zoo het nog eens voorvalt, dan neem ik u zelf mee.

Een weinig later viel de eenige dochter des konings zwaar ziek. De koning weende dag en nacht. Hij liet afkondigen dat wie zijn dochter redden zou, haar mocht trouwen en hij tot eenigen erfgenaam van het koninkrijk zou aangesteld worden. Onze dokter kwam bij het ziekbed en zag den Dood aan het voeteneind staan. Nu had hij zich de bedreiging van zijn peter moeten herinneren, maar de schoonheid der prinses bekoorde hem zoo zeer dat hij haar opnam en met het hoofd aan het voeteneind legde. Een weinig van het plantje genas haar volkomen.

De Dood stak nu de ijskoude hand uit en nam hem met zich mede naar een onderaardsch verblijf, waar de dokter duizenden en duizenden lichtjes zag branden, sommigen groot, anderen minder groot en de overigen klein. Beurtelings doofden er eenigen uit en anderen flikkerden weder op, zoodat de vlammetjes in gedurige afwisseling heen en weder schenen te zweven.

— Kijk, zei de Dood, dat zijn de levenslichten der menschen ; de grooten zijn van de kinderen, de minder grooten van de gehuwden in hun bloeitijd, de kleinen van de bejaarden ; doch kinderen en jongelingen hebben dikwerf ook maar een klein lichtje.

— En waar is mijn lichtje ? vroeg de dokter in de meening dat het een groot zijn zou.

De Dood wees naar een klein, stervend lichtje.

— Ach, lieve peter, smeekte de dokter, steek voor mij weder een nieuw lichtje aan ; doe het toch voor mij, opdat ik met de schoone prinses zou kunnen trouwen.

— Dat kan ik niet, antwoordde de Dood, eerst moet er een licht uitgebluscht zijn, voor er een ander kan ontvlammen.

— Zet dan mijn stervend levenslicht op een nieuw, opdat het blijve voortbrande als het andere zal zijn uitgegaan !

De Dood gebaarde zijn wensch te vervullen en haalde een nieuw, groot licht, maar hij liet het moedwillig uit zijn handen vallen zoodat het uitdoofde.

Op dit oogenblik viel de dokter ter aarde en was dood.

DE ROOVER-BRUIDEGOM.

Een molenaar bezat een schoone dochter en zei bij zichzelf :

— Als er een fatsoenlijk jongeling haar vraagt geef ik hem haar tot vrouw.

Zekeren dag kwam er een jongeling die, naar het uiterlijke te oordeelen, zeer rijk was, en daar de molenaar niets op hem wist af te keuren stemde hij in het huwelijk toe.

Maar de dochter was met hem in geen deele opgezet en zoo dikwerf zij hem zag voerde haar een koude rilling door de leden.

Zekeren dag zeide de uitverkorene tot haar :

— Gij zijt sinds lang als mijn bruid aangewezen en ik heb nog niet eenmaal een bezoek van u ontvangen.

— Ik kan uw woning niet vinden, antwoordde de bruid kortweg.

— Die is gemakkelijk te vinden ; ik woon in het donkere bosch.

— Ik weet mijn weg door 't bosch niet.

— Dien zult ge wel vinden; aanstaanden zondag verwacht ik u. Er zal gezelschap zijn. Opdat ge niet zoudt verdwalen zal ik den weg, die naar mijn woonst voert, met assche bestrooien.

Dien zondag maakte een angstig gevoel zich van het meisje meester. Ten einde den terugweg te vinden vulde zij haar zakken

met erwten, die zij op den weg strooide. Laat in den namiddag kwam zij op een donkere plek in 't bosch en ontdekte de woning van haar verloofde. Het was een somber gebouw dat haar onaangenaam aandeed.

Zij ging binnen maar zag niemand. Er heerschte de stilte van het graf. Zij vernam een stem die zei :

— Meisje, keer spoedig terug want gij zijt hier in een roovershol.

Het meisje keek rond zich en bemerkte een vogel in een kooi die haar nogmaals dezelfde woorden toeriep.

Zij doorliep het gansche huis, zonder iemand te ontmoeten. Overal heerschte een doodsche stilte. In den kelder echter vond zij een oude vrouw wier hoofd van zwakheid en ouderdom beefde.

— Kunt gij mij niet zeggen, vroeg het meisje, of dit het huis is van mijn bruidegom ?

— Waarom zijt ge hier gekomen, arm meisje ? Ge bevindt u in een roovershol, ja, erger nog ; in een hol van menscheneters. Ziet ge dien ketel daar ? Hij is vol water. Zoodra de roovers u zullen bemerken zullen zij u in stukken snijden, u koken en opeten. Maar ik zal trachten u te redden.

De oude vrouw wees haar een groot vat aan waarachter zij zich kon verstoppen.

— Maak geen enkele beweging, waarschuwde zij, anders is het met u gedaan. Zoodra de roovers slapen, zal ik met u ontvluchten ; ik heb reeds lang op deze gelegenheid gewacht.

Nauwelijks had zij zulks gezegd of de roovers stormden het huis binnen. Zij waren allen dronken en sleurden een schreiend meisje met zich. Zij dwongen haar drie glazen wijn te drinken : witte, roode en gele. Hierna legden zij haar op een tafel en hakten haar in stukken en bestrooiden haar met zout.. De bruid stond, in haar schuilhoek, duizend angsten uit.

Een der roovers bemerkte dat het stukgehakte meisje een ring aan haar hand droeg en kapte den vinger af om den ring te bemachtigen. Deze vloog in de hoogte tot achter het vat, waarachter de bruid verborgen zat, en viel in haar schoot. De roover nam een licht en zocht overal naar den vinger, zonder hem te vinden.

— Zou hij achter het vat gevallen zijn ? vroeg hij.

Hij wilde het vat omkantelen maar de oude vrouw zeide hem :

— Laat dat vat maar staan, de ring zal niet wegllopen, mor-

gen zult ge hem wel vinden. Zet u liever aan tafel.

— Goed gesproken, oudje ! riepen allen.

Met een zetting zette zij zich aan tafel en lieten het zich lustig smaken ; zij dronken veel wijn waarin de oude vrouw echter een slaapdrank had gedaan. Weldra ronkten zij als zwijnen. Zoodra de bruid zulks hoorde stapte zij voorzichtig over de slapenden heen en verliet met de vrouw het hol der roovers. De assche was verdwenen maar de erwten waren hoog opgewassen en dienden bij den maneschijn haar tot wegwijzer. Tegen den morgen kwamen zij aan den molen. Vol ontroering vertelde het meisje wat zij gezien had. De molenaar zei niets, maar bedacht een middel om den fijnen bruidegom zijn verdiend loon te geven.

Toen de dag der bruiloft was aangebroken verscheen de bruidegom. De molenaar had vele gasten op het feest uitgenoodigd. Na afloop van het feest moest ieder wat vertellen, de bruid sprak echter geen woord. De bruidegom drong bij haar aan om toch ook iets te zeggen.

De bruid sprak toen

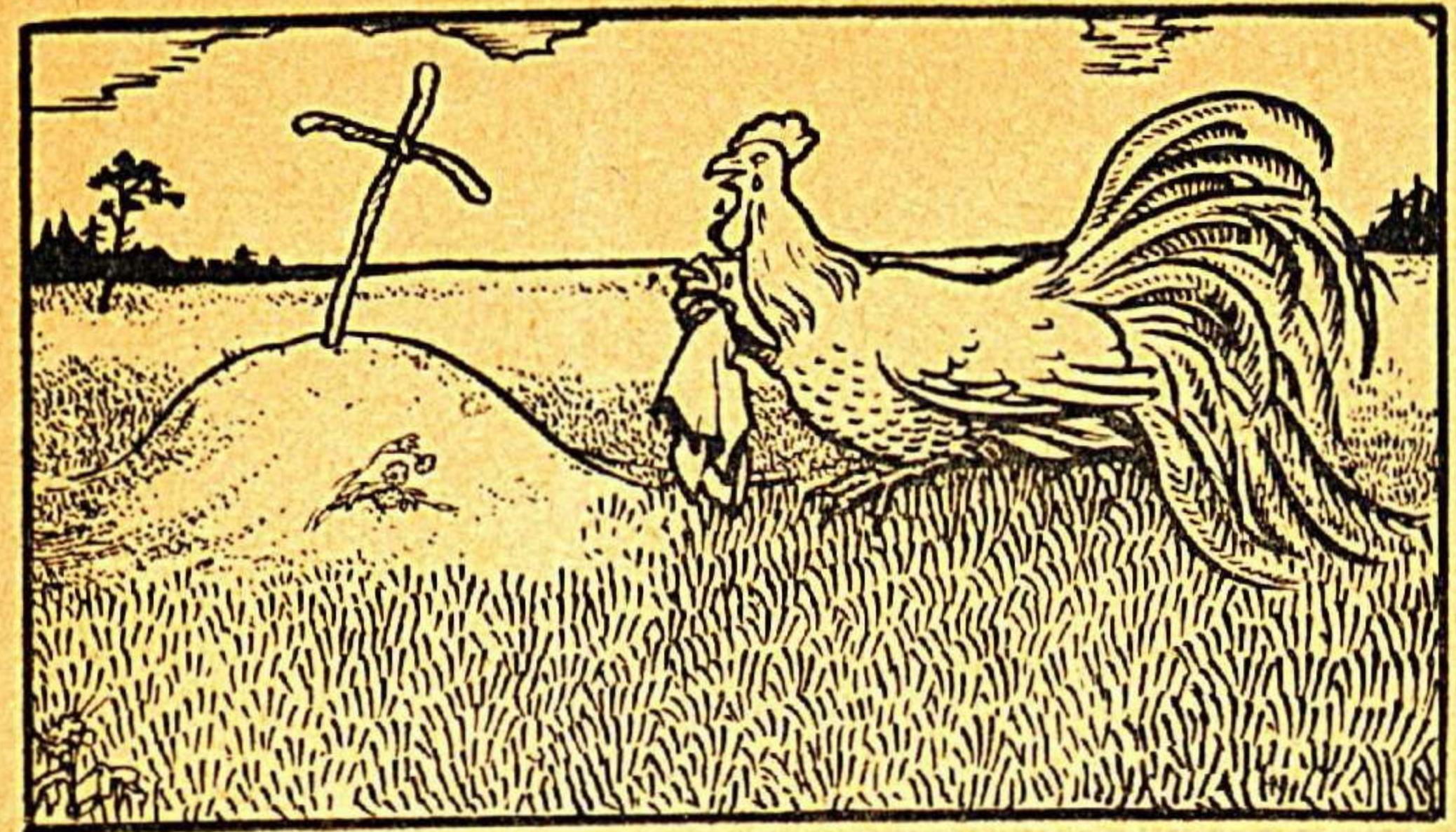
— Omdat gij zoo aandringt zal ik u iets verhalen wat ik gedroomd heb.

En nu vertelde zij alles wat haar in het roovershol was overkomen.

— Gelukkig, besloot zij, toen zij gedaan had, was het maar een droom !

Tijdens dit verhaal was de bruidegom zeer bleek geworden sprong op en wilde vluchten. Maar de genoodigden vatten hem en leverden hem aan het gerecht over.

De gansche bende werd gevat en allen ondergingen hun welverdiende straf.

DE DOODE KIP.

Een haan en een kip besloten eens een boomgaard te bezoeken en zich aan noten te vergasten. Zij kwamen overeen wat zij vinden zouden eerlijk te deelen. De kip vond een smakelijke noot en peuzelde dezelve op zonder van iets te gebaren. In haar gulzigheid kon zij de noot niet doorslikken en deze bleef in haar keel zitten, zoodat zij bijna stikte. Zij riep in haar angst op den haan :

— Haantje lief, loop al gauw om water of ik stik !

De haan liep naar een bron en zeide :

— Bron, geef me spoedig water, mijn kip heeft zich aan een noot verslikt en ligt nu voor dood onder den boom.

De bron antwoordde :

— Dat wil ik wel, maar dan moet gij eerst naar de hier dichtbij wonende bruid, en haar een stuk roode zijde vragen.

De haan ging naar de bruid en zeide haar :

— Bruid, geef mij een stuk roode zijde voor de bron, deze zal mij daarop water geven en dit water zal ik dan brengen aan de kip die, onder den boom, gaat stikken.

— Goed, antwoordde de bruid, maar dan moet ge eerst mijn krans halen dien ik aan den wilgenboom liet hangen.

De haan deed zulks, kreeg den krans, gaf deze aan de bruid die hem een stuk roode zijde overhandigde, waarmede hij naar de bron ging en in ruil hiervoor wat water kreeg dat hij naar de kip bracht die hij, helaas, levenloos terugvond.

De haan maakte zoo'n groot misbaar dat alle dieren uit den omtrek kwamen toegelopen en den armen haan, om 't geleden verlies, zeer beklaagden.

Zes muizen maakten een lijkwagentje waarop de doode kip werd neergelegd en waarvoor zij zich spanden. De haan klom op den bok en nam de teugels op. Onderweg kwamen zij een vos tegen die hen vroeg :

— Wat is dat voor een spektakel ? Waar gaat ge naartoe ?

— Wij gaan de kip begraven, klonk het antwoord.

— Mag ik meerijden ? vroeg de vos.

— Gaarne. Maar neem op de achterbank plaats, antwoordde de haan, anders drukt het gewicht te veel op mijn paardjes.

Hierop kwam een wolf, wat later een beer, een hert en een leeuw. Allen namen op het wagentje plaats.

Eindelijk kwamen zij aan een beek.

— Hoe hier overgeraakt ? vroeg de haan bedrukt.

Een stroohalm, die op den weg lag, bood zich aan om een brug te vormen. Toen de zes muizen een eindje over de brug waren boog deze door en de muizen vonden in de beek hun dood.

Een brandende stok bood zich aan, zeggend ;

— Ik ben groot genoeg, ik zal over het water gaan liggen en zoo kunt gij over de beek.

Ongelukkig raakte de brandende stok het water, doofde uit en verdween in de beek. Dit zag een steen die, medelijdend, zijne hulp aanbood en een stevige brug vormde. De haan geraakte met het lijk ongedeerd over de beek, maar de last drukte op het achtergedeelte van de lijkkoets, deze sloeg over en viel in 't water, waar allen verdronken.

Nu bleef de haan nog alleen over. Hij delde een graf en begroef zijn doode kip. Treurig zette hij zich op den grafheuvel, gaf zich geheel aan zijn droefheid over en kraaide zoo lang en zoo droef, tot ook hij dood was. En daar er nu niemand van den heelen stoet meer leefde is de vertelling uit.

DE REIS VAN KLEIN DUIMPJE.

Een kleermaker had een zoon die zoo klein was dat hij hem Duimpje noemde. Maar Duimpje bezat moed en zeide tot zijn vader :

— Ik ga de wereld in en mijn kost verdienen.

— Flink, mijn jongen ! riep de vader.

Hij nam een lange stopnaald en smolt er een knop van lak aan.

— Hier, Duimpje, hebt ge een degen, neem hem mede op reis !

Voor Duimpje vertrok wilde hij weten wat moeder voor het middagmaal bereid had.

— Wat krijgen wij te eten, moe ? vroeg hij.

— Kijk zelf maar eens, jongetje.

Duimpje sprong op de stoof, boog zich over den pot, maar doordien hij zijn hoofd te ver over den rand stak, werd hij door den damp der spijzen de schouw uitgedreven. Hij bleef een wijl in de hoogte ronddwarrelen en kwam weder op den grond terecht.

Hij begon toen zijn reis en ging bij een baas aan het werk. Maar hij kreeg slecht te eten en zei hierom aan de bazin :

— Als ik morgen geen beter eten krijg, zeg ik mijn dienst op en schrijf op uw deur : "Aardappelen te veel, vleesch te weinig, vaarwel patattenkoning."

— Wel gij kleine sprinkhaan ! riep de vrouw woedend. Zij

greep een stofdoek om hem af te rammelen, maar Duimpje kroop onder een vingerhoed en stak de tong naar haar uit. Zij lichtte den vingerhoed op maar 't ventje huppelde in een hoek en verdween in een reet van de tafel.

— Hé, waar zit ge ? vroeg de vrouw.

— Hier ! riep Duimpje.

Hij wipte uit de reet in de lade. Daar wist ze hem te pakken en zette hem aan de deur.

Onze held trok verder en kwam in een groot bosch. Daar luisterde hij een bende roovers af die zinnens waren de schatkist van den koning te gaan plunderen. Toen zij het jongetje in 't oog kregen zeiden zij :

— Die komt juist van pas. Hij kan door het sleutelgat kruipen en voor ons het slot openmaken.

Een hunner nam hem op en vroeg :

— Hé, Goliath ! Wilt ge met ons naar 't paleis gaan ? Ge kunt in de schatkist kruipen en ons het geld toewerpen.

Duimpje dacht er eens over na en stemde toe. Toen gingen zij allen naar 't paleis. Duimpje zocht naar een reet, kroop er in en verdween naar binnen. Een der schildwachten had hem evenwel gezien en zei tot zijn makker :

— Wat kruipt daar een leelijke spin, ik zal ze maar doodtrappen.

— Laat dat beestje maar leven ! antwoordde de ander, het deert ons niet.

Duimpje kwam in de schatkamer, opende het venster langs den kant waar de roovers stonden en wierp hun het geld toe. Terwijl hij hiermede bezig was kwam de koning. Hij bemerkte wel dat er een heele boel geld verdwenen was, maar kon niet raden wie dat mocht gestolen hebben want de kist was gesloten en nergens was er een gat te bespeuren. Hij zag natuurlijk Duimpje niet die zich had verstoken. De koning ging naar de schildwachten en zeide hen :

— Weest waakzaam want er wordt geld gestolen !

Duimpje kroop uit zijn schuilhoek en wierp het geld weer het venster uit. Nu hoorden de schildwachten bescheidenlijk den helderen klank van het goud, liepen naar de schatkamer, maar Duimpje wierp een goudstuk in den hoek en verschuilde zich daaronder.

— Hier ben ik ! riep hij.

De wachten liepen op hem toe maar Duimpje wipte in een anderen hoek en zoo voorts van hoek tot hoek, tot de schildwachten

zoo moede werden dat de tong uit hun mond hing en zij woedend heengingen.

Nu wierp Duimpje de goudstukken verder op de straat en het laatste smiet hij met alle kracht weg, wipte er bovenop en vloog er mede buiten.

De roovers vingen hem in hun armen op, loofden hem om te zeerst en vroegen of hij hun kapitein wilde worden.

— Neen, antwoordde Duimpje, daar voel ik geen lust voor. Ik ga verder reizen.

De roovers deelden den buit. Duimpje verlangde slechts een stuk, meer kon hij niet dragen. Hij gespte zijn degen weer om en nam afscheid.

Hij werkte bij vele meesters maar nergens beviel het hem, tot hij zich eindelijk bij een kastelein verhuurde. De knechten hadden een hekel aan het ventje dat hen overal bespiedde en den baas ging vertellen wat zij van de schotels snoepten en uit den kelder stalen.

— We zullen hem dat wel afleeren ! zeiden zij, en besloten hem een poets te bakken.

Zekeren keer dat zij hem op het grasplein zagen spelen, maaiden zij het gras af en wierpen hem met het voedsel, voor eene groote, zwarte koe. De koe slokte hem mede naar binnen. Zijn nieuw verblijf beviel Duimpje in geen deele, want het was er donker. Toen de koe gemolken werd, riep hij :

" Strip, stroppe, stroppe krol !
Is dit emmertje nog niet vol ? "

Doch zijn stemmetje ging onder het geluid van het melken verloren. De kastelein trad in den stal en zei :

— Morgen moet de koe geslacht worden.

Duimpje werd bang en riep zoo luid hij kon :

— Laat mij er uit ! Ik zit er in !

De kastelein hoorde wel iets maar kon niet gissen van waar het geluid kwam.

— Waar zit ge ? vroeg hij.

— In de zwarte ! klonk het antwoord.

De kastelein begreep zulks niet en ging heen.

Zooals de kastelein gezeid had werd de koe geslacht en Duimpje geraakte tusschen het worstvleesch in. Bij den beenhouwer gebracht begon deze het vleesch te hakken.

— Hak niet zoo diep ! Ik zit er in ! riep Duimpje.

Maar er heerschte nogal gerucht in de beenhouwerij zoodat

niemand zijn stem hoorde. De man hakte maar door, doch Duimpje kon tusschen het mes wegwerpen en was hierdoor voorloopig gered. Echter gelukte het hem niet uit het vleesch te geraken en zoo kwam hij in een worst terecht. Dit nieuwe verblijf beviel Duimpje nog minder, te meer daar men hem in de schouw te rooken hing. Hij begon zich spoedig te vervelen, maar er was niets aan te doen. Eindelijk werd het winter en de worst werd op tafel gebracht. De kastelein sneed dezelfde in kleine schijfjes, maar Duimpje paste wel op, dat hij zijn hoofd niet te ver vooruit stak, omdat hij hem den hals niet zou afsnijden. Het gelukte hem met een wip te ontsnappen.

Nu wilde Duimpje in het huis niet blijven, waar het hem zoo slecht vergaan was. Hij reisde verder. Op een open plek in 't bosch hapte een vos hem bij vergissing op en nu was hij weder zijn vrijheid kwijt.

— Hé, vos ! riep hij, ik zit in uw keel, laat mij maar al gauw weer los.

— Dat zal ik, antwoordde de vos, als gij mij al de kippen van uw vaders erf belooft.

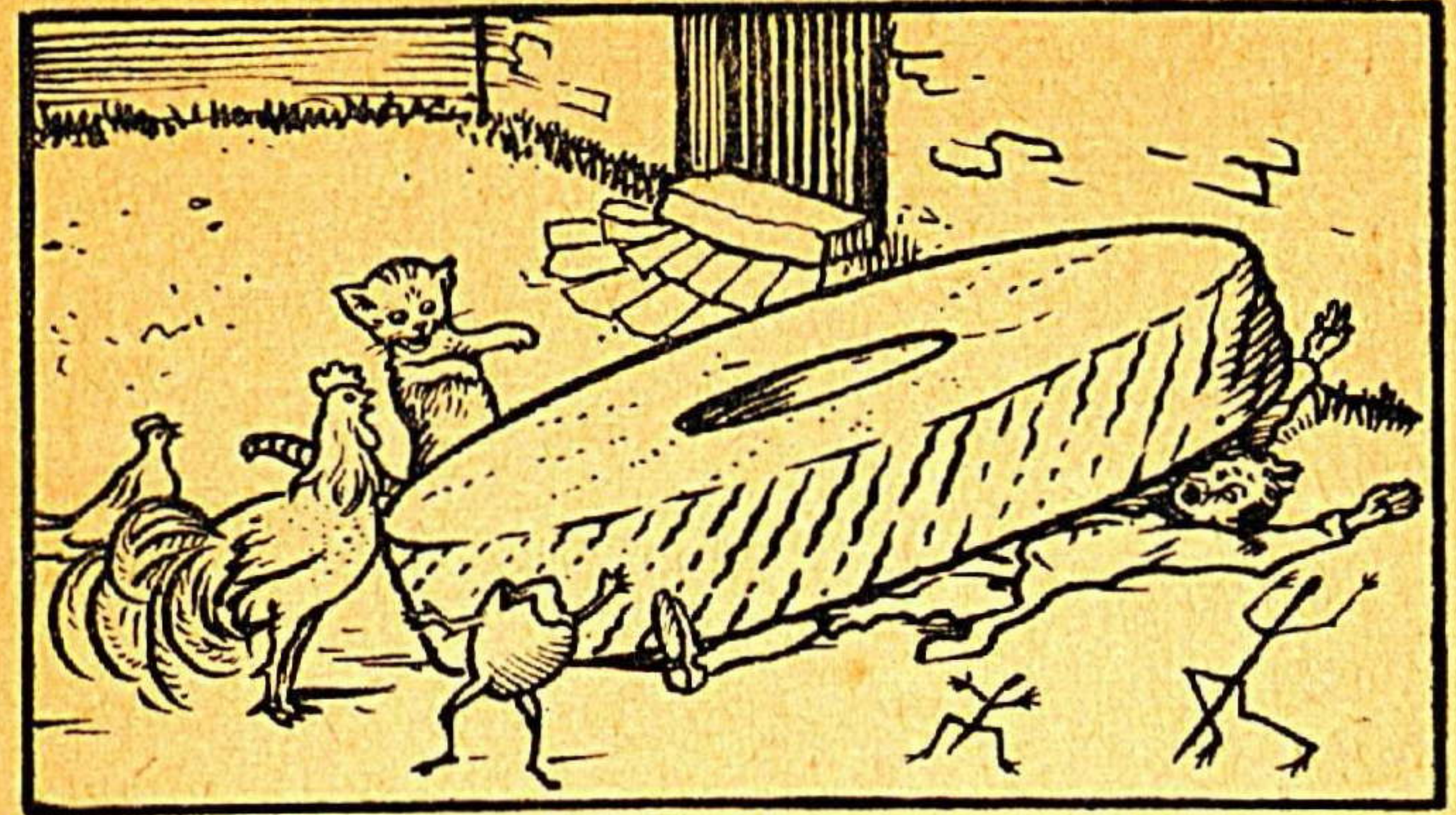
— Ik belooft het u, vosje !

De vos liet hem hierop los en droeg hem naar huis. De vader was hierop zoo blijde hem terug te zien dat hij gaarne al zijn kippen aan den vos gaf.

— Hier, vader ! zei Duimpje, dat heb ik verdiend.

Hij stak hem het goudstuk toe dat hij uit 's konings schatkist had gestolen.

En als de lezer nu vraagt waarom de vader al zijn kippen aan den vos gaf, dan heeten wij zulks een onnoozele vraag. Een vader houdt toch meer van zijn kind dan van zijn kippen !

MIJNHEER KORBES.

Een haan ging met zijn kip, in een mooi wagentje met vier roode wielen, uitrijden. De vier muisjes die hij er voor gespannen had liepen als paardjes zoo vlug.

Onderweg ontmoetten zij een kat

— Waar gaat ge naartoe ? vroeg de poes.

— Wij rijden naar mijnheer Korbes.

— Neem mij mee ! zei de kat.

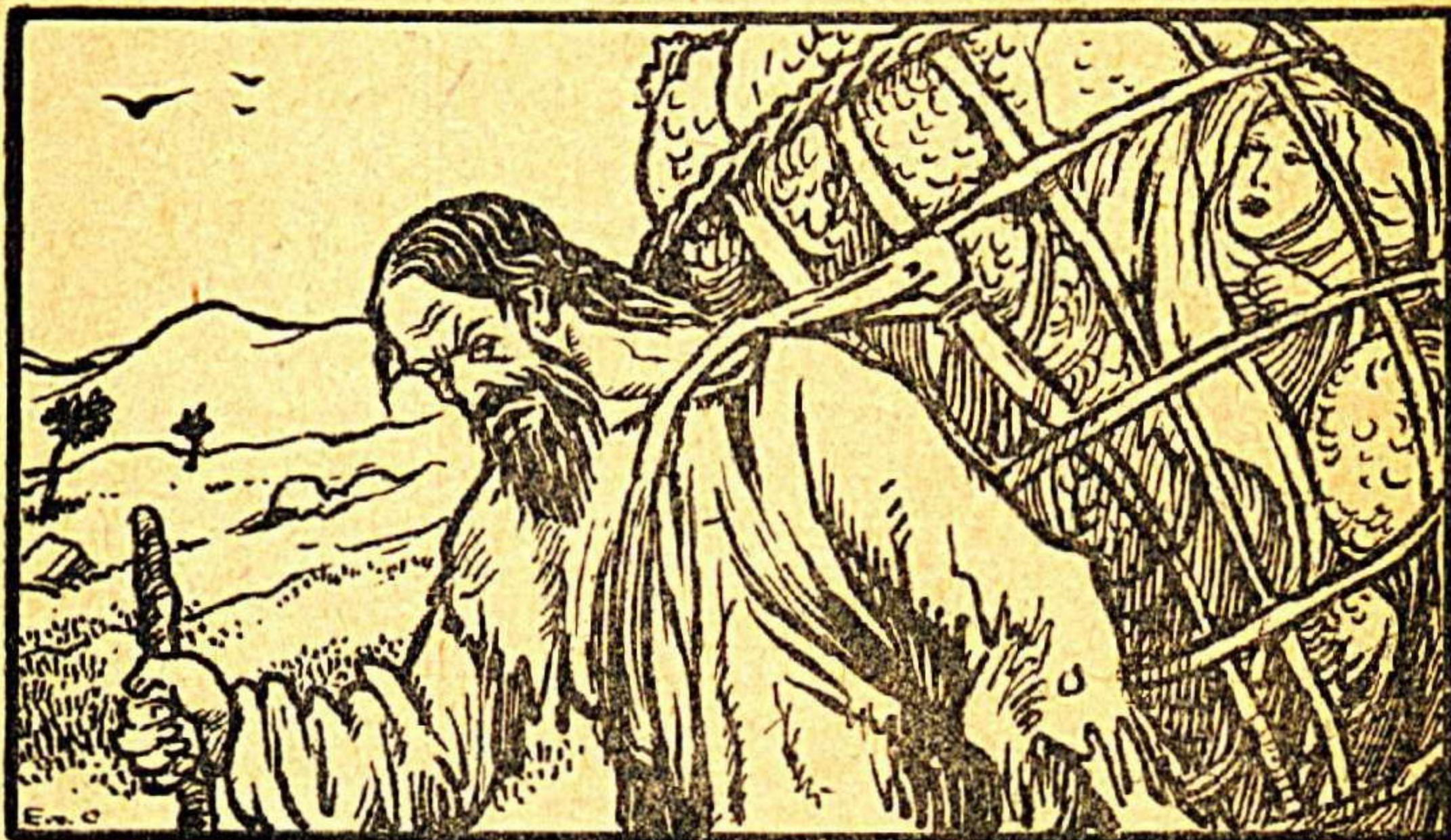
— Best, ga maar achterop zitten, dan valt gij er van voren niet af.

Daarna kwam een molensteen, toen een ei, toen een eend, toen een stopnaald, en ten laatste een naainaald. Ze mochten allen mederijden. Wanneer zij aan het huis van mijnheer Korbes kwamen was deze uitgegaan. De muisjes brachten nu den wagen in den stal ; haan en kip vlogen op een stok ; de kat sprong onder den schoorsteen ; de eend plaatste zich in den pompbak ; het ei draaide zich in den handdoek ; de stopnaald prikte zich in den zetel ; de naainaald in het oorkussen ; de molensteen zette zich aan de deur.

Toen mijnheer Korbes te huis kwam wilde hij het vuur in den haard aanwakkeren, maar de kat sloeg hem de oogenvol assche. Dadelijk liep hij naar de keuken om zijn gelaat te wasschen maar de eend spoot hem vol water. Hierop wilde hij zich met een handdoek afdrogen, maar het ei brak en het eiwit kleefde hem in de oogen. Hij liet zich van verbauwereering in den zetel vallen, maar kreeg nu

de stopnaald in zijn hespen. Vol wanhoop begaf hij zich te bed en toen hij op het oorkussen ging liggen stak de naaiaald hem in het hoofd. Woedend liep hij de deur uit ; daar viel de molensteen om en verpletterde hem.

Die mijnheer Korbes moest toch een stoute man geweest zijn!

DE VREEMDE VOGEL.

Een toovenaar verkleedde zich altijd in een bedelaar, liep de huizen af om een aalmoes te bekomen maar maakte van de gelegenheid gebruik om alle schoone meisjes mede te nemen. Niemand wist waar hij hen henenbracht, want er was nog geen enkel teruggekeerd.

Hij droeg steeds een mand op zijn rug, oogenschijnlijk om de aalmoezen in te bergen. Zekeren dag klopte hij aan de deur van een man die drie schoone dochters bezat. De oudste dochter kwam openen en hij vroeg haar wat te eten. Het meisje bracht hem een boterham en hij raakte haar eventjes aan. Willen of niet zij moest de mand in. Hij bracht haar naar een somber bosch, naar zijn woning, dat als een paleis was ingericht.

— Is dat hier niet prachtig ? vroeg hij. 't Zal u hier wel bevallen en gij zult alles bekomen wat uw hart verlangt.

Na een paar dagen zocht hij het meisje op en sprak haar volgenderwijze toe :

— Ik moet voor enkele dagen op reis. Gij moogt vrij alle kamers bezichtigen, behalve één waar dit sleuteltje toegang geeft. Neem u in acht daar niet binnen te gaan.

Terzelfdertijd gaf hij haar een ei.

— Bewaar dit ei zorgvuldig, voegde hij er bij, draag het daarom steeds bij u, want moest het breken, dan zou ons een groot ongeluk treffen.

Het meisje beloofde hem voor alles zorg te dragen en hierop verdween hij. Tijdens zijn afwezigheid bezocht zij alle kamers. Zij stond versteld over den rijkdom dien zij zag. Alles was met zilver en goud belegd. Nu zou zij ook gaarne het kleine vertrek zien, stak het sleuteltje in het slot en daar vloog de deur plotseling open.

Wat zij toen zag deed haar van schrik verstijven. In 't midden der kamer stond een met bloed en verminkte lijken gevulde kom ; daarnaast bevond zich een blok waarop een scherpe bijl lag. Het meisje was zoodanig ontsteld dat zij het ei in de kom liet vallen ; zij haalde het er weder uit en wat zij ook deed om het bloed af te vagen het lukte haar niet.

Toen de toovenaar tehuis kwam vroeg hij naar het sleuteltje en het ei. Nu zag hij dat zij ongehoorzaam was geweest, doodde haar en wierp haar in de kom.

— Nu ga ik de tweede dochter halen ! zei de deugniet.

Hij verkleedde zich weder in een bedelaar en het meisje onderging juist hetzelfde lot als haar oudste zuster. Ook zij kon haar nieuwsgierigheid niet bedwingen, drong in het kamertje, brak het ei en werd bij de terugkomst van den toovenaar door hem gedood en in de kom geworpen.

Op dezelfde wijze ging hij ook de derde dochter halen, maar deze was slimmer dan haar zusters. Zij sloot het ei voorzichtig weg en doorliep alle kamers, ook de bloedkamer en wat zij daar zag deed haar bijna van angst versteenen. Toen zij wat bij was gekomen zocht zij alle lichaamsdeelen bijeen harer zusters, en bracht deze bij elkander. Niet zoodra was het laatste deeltje samengevoegd of de twee meisjes werden levend en nu kende hun vreugde geen grenzen meer en omhelsden zij elkander.

Een paar dagen later kwam de toovenaar te huis, onderzocht het sleuteltje en het ei en zeide hierop :

— Gij hebt de proef doorstaan, ik ga u tot mijn vrouw nemen.

Met een had hij geen macht meer en moest alles doen wat zij van hem verlangde.

— Ik wil wel uw vrouw worden, zegde zij, maar eerst moet gij een met goud gevulde mand naar het huis mijner ouders dragen, intusschen zal ik alles voor de bruiloft gereed maken.

Nu liep zij naar haar zuster die zij in een kast verborgen had en zegde haar :

— Uw verlossing is nabij, de bloedvent zal u zelf naar huis brengen. Zorgt dan dat gij mij dadelijk hulp zendt.

Zij plaatste beide zusters in de mand, gooide er goud overheen en gelastte den toovenaar deze naar haar huis te brengen.

— Ge moet altijd recht door gaan, beval zij, niet éénmaal omzien, want ik zal er het oog op houden dat gij mij stipt gehoorzaamt.

De toovenaar nam de mand op, maar deze was zoo zwaar, dat het zweet hem langs alle kanten uitbrak. Hij zette zich neder om te rusten, maar eender meisjes riep hem toe :

— Niet rusten. Vooruit ! Ik wil niet dat gij tegen mijnen wil handelt.

Hij dacht dat het zijn bruid was die aldus sprak en hij gehoorzaamde. Maar eenige stappen verder moest hij weder uitrusten. Nogmaals klonk hem dezelfde stem in de ooren en dit gebeurde telkens hij rusten wou. Eindelijk bereikte hij de woning en zette de mand daar neder.

Intusschen had de bruid alles voor het feest gereed gemaakt, en al de vrienden van den toovenaar uitgenoodigd. Toen nu alles klaar stond nam zij een doodshoofd uit de kom, versierde het met bloemen en plaatste het voor het venster. Hierop sprong zij in een vat met honig, sneed een pluimen bed te midden door, rolde zich in de veeren, zoodat zij er uitzag als een vogel en niemand haar nog kon herkennen. Zij ging hierop naar buiten waar haar de uitgenoodigden tegemoet kwamen. Zij vroegen haar :

— Wel, vreemde vogel, vanwaar komt ge ?

— Ik kom van de woning waar heden de bruiloft gevierd wordt.

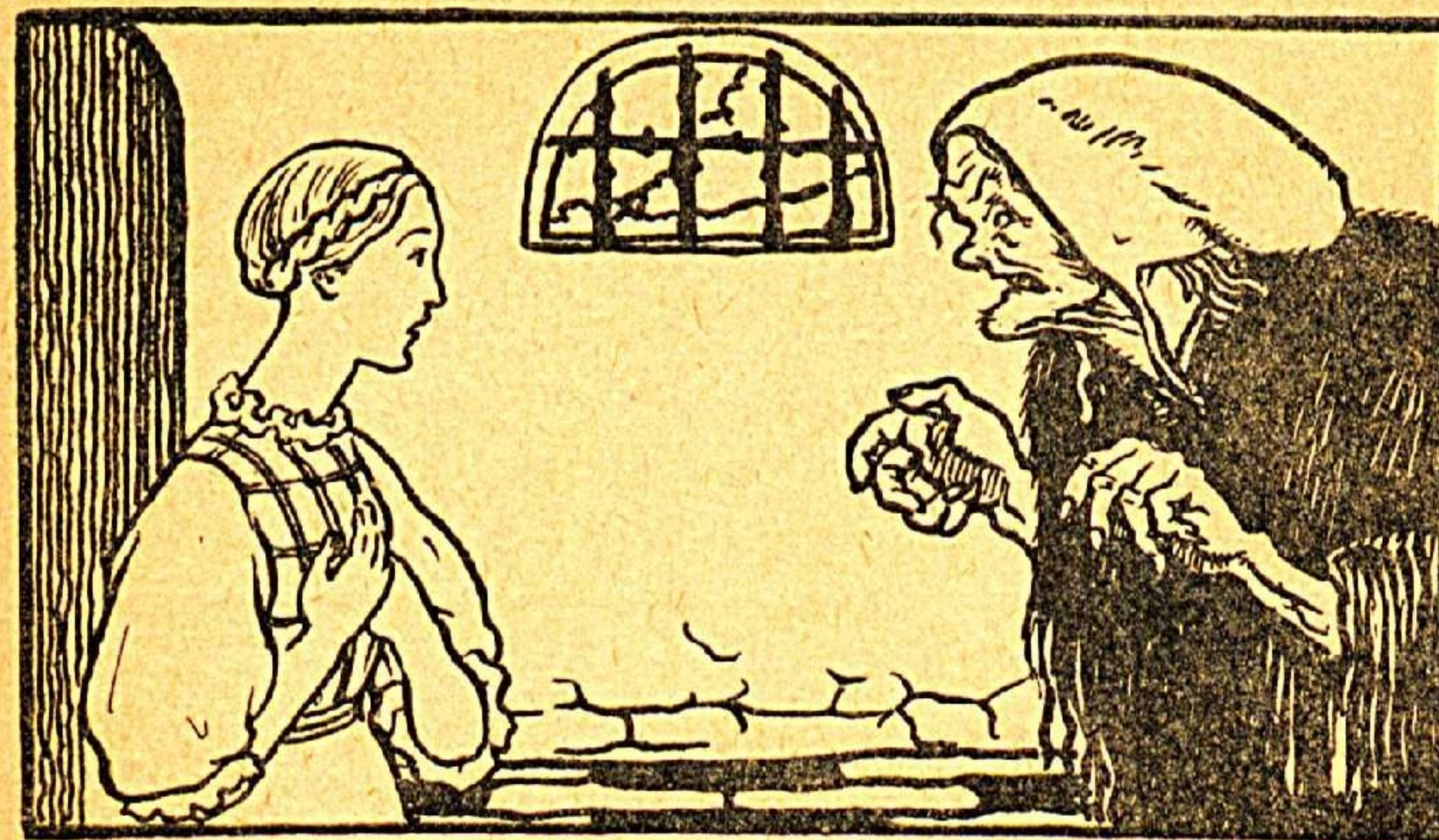
— En waar is de bruid ?

— Zij zit voor het venster.

De toovenaar ontmoette zij het laatst van allen en op zijn vraag kreeg hij hetzelfde antwoord als zijn trawanten hadden bekomen. Voor zijn woning gekomen zag hij het met bloemen versierde doodshoofd en denkende dat het zijn bruid was knikte hij haar vriendelijk toe en wierp haar kushandjes toe.

Nauwelijks waren allen aan tafel gezeten of een sterke groep

soldaten viel in huis, sloten deuren en vensters en staken de woning in brand. Zoo kwamen de toovenaar en zijn afschuwelijke bende aan hun einde. En 't was wel besteed.

HET ONGEHOORZAME MEISJE.

Er leefde eens een meisje dat zeer ongehoorzaam, koppig en kurieus was. Zekeren dag zeide zij tot haar ouders :

— Men spreekt in het dorp altijd van een tooverheks die allerlei wonderbare dingen doet. Ik geloof er geen woord van en ik ben eens nieuwsgierig wat er van al die praatjes waar is. Ik ga haar opzoeken.

— Doe dat niet, vermaanden de ouders, want het zal u slecht verlopen.

— Ik doe het toch !

— Maar kind lief, doe het niet, want er overkomt u wis en zeker een groot ongeluk.

Het meisje stoorde zich niet aan deze waarschuwing, overtrad het verbod harer ouders en ging de tooverheks opzoeken.

Deze woonde in een groot bosch. Toen het meisje haar woning binnentrad vroeg de heks :

— Wat scheelt u toch, gij ziet zoo bleek ?

— Och, antwoordde het sidderend meisje, ik zag daar zoo-even vreeselijke dingen.

— Zoo, en wat hebt ge dan gezien?

— Eerst zag ik een zwarten man.

— Dat was de jager!

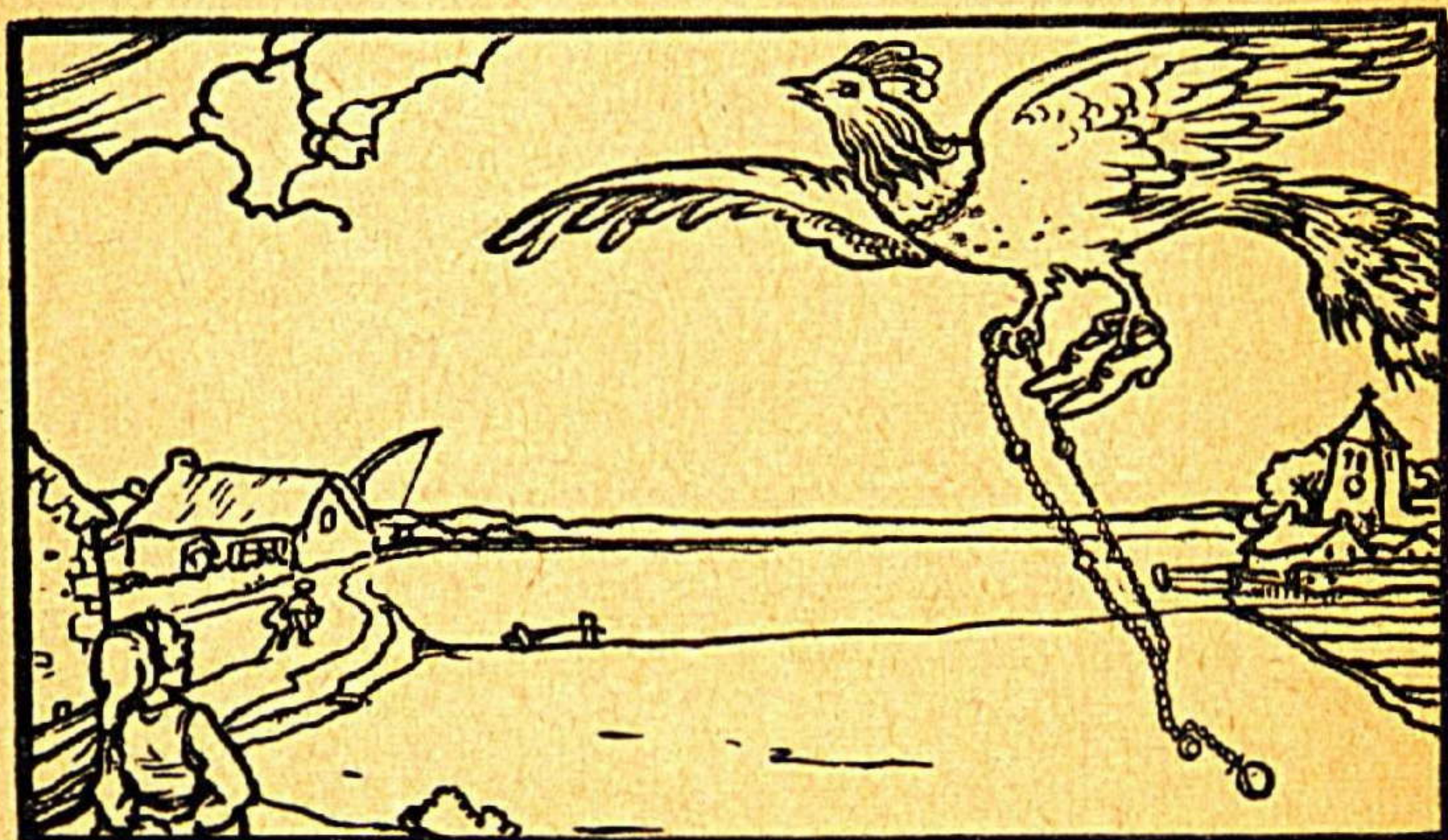
— Toen een bloedrooden man.

— Dat was de slager.

— Eindelijk een booze vrouw met een vurig hoofd.

— Dat was ik. Ik wachtte u reeds lang. Nu ga ik mij eens lekker aan u warmen,

Zij veranderde het meisje in een houtblok en wierp deze in het vuur. De oude nam plaats aan den haard en warmde zich luktjes aan het ongehoorzame meisje.

DE AMANDELBOOM.

Het is wel twee duizend jaar geleden dat er een echtpaar leefde dat elkander zeer gaarne zag. Het had geen kinderen. Op een kouden winterdag stond de vrouw onder een amandelboom een appel te schillen. Zij sneed zich in den vinger en het bloed droppelde op de sneeuw.

— Ach, zuchtte de vrouw treurig, mocht ik toch eens een kind bezitten dat zoo rood als bloed en zoo wit als sneeuw is.

De winter verliep, de lente verscheen, de boomen tooiden zich

met bloemen en bladeren, de vogeltjes zongen hun schoonste liederen. Weder stond de vrouw onder den amandelboom en haar harte klopte van vreugde. En toen de vruchten rijp waren en de herfst weder zou plaats maken voor den winter, werd zij zeer ziek. Een zoontje werd geboren dat zoo rood was als bloed en zoo wit als sneeuw.

— Man lief, sprak zij, ik geloof dat ik van vreugde ga sterven. Begraaf mij dan onder den amandelboom.

En zij gaf hierop den geest.

De man begroef haar onder den amandelboom en stortte bittere tranen. Na eenige maanden had hij zijn verdriet vergeten en zocht hij een andere levensgezellin. Deze schonk hem een meisje. De stiefmoeder kon den zoon uit het eerste huwelijk van haar echtgenoot niet lijden, het was of hij overal in den weg liep. Allerlei sombere gedachten speelden haar in het hoofd en zij verlangde dat haar dochter erfgenaam zou worden van het vaderlijk erfgoed. Wanneer het kind haar wilde liefkozen stiet zij het ruw van zich af en mishandeling op mishandeling volgde. Alleen in de school vond het kind rust.

Zekeren dag dat de moeder het opkamtje schikte kwam haar dochter Leentje haar vinden.

— Moeder, smeekte zij, geef mij toch een appel.

De moeder nam een der schoonste appels uit de kist en gaf haar dien.

— Krijgt broertje ook een appel? vroeg het kind.

— Ja, straks als hij uit de school komt, antwoordde de moeder boos.

Toen zij haar stiefzoon uit de school zag komen be kroop haar een vreeselijk ontwerp. Zij nam Leentje plotseling den appel af zeggend:

— Ge moet wachten van eten tot uw broertje te huis is.

Zij wierp den appel terug in de zware kist en, toen het leuke ventje binnentrad, vroeg zij met geveinsde vriendschap:

— Jongen, wilt ge een appel hebben?

— Zeker, moeder! maar ge ziet zoo bleek.

— Kom dan maar hier, kind, antwoordde de boosaardige vrouw en bracht hem bij de kist.

Toen de knaap zijn hoofd in de kist stak wierp zij met een hevigen slag het zware deksel dicht zoodat zijn hoofd bij de appels rolde en zijn lijf daarbuiten bleef. Nu voelde de moeder over hare misdaad een grooten schrik. Zij nam een stuk linnen uit de

kast, plaatste het hoofd terug op den romp, wond er het linnen omheen en plaatste hem op een stoel, aan de huisdeur, met den appel in de hand.

Leentje kwam de moeder eenige oogenblikken later opzoeken en zeide :

— Moeder, broertje zit aan de deur en ziet zoo wit als sneeuw, hij heeft een appel in de hand. Ik heb hem een stukje gevraagd maar ik ontving geen antwoord.

— Vraag het hem nog maar eens en als hij geen antwoord geeft sla hem dan maar eens om de ooren.

Leentje ging buiten en vroeg aan haar broertje :

— Geef me een stukje van uw appel.

Daar broertje niet antwoordde gaf zij hem een klap om de ooren zooals haar moeder haar bevolen had. Het hoofd viel van den romp en Leentje liep schreiend naar haar moeder.

— Moeder, moeder, ik heb broertje het hoofd afgeslagen !

— Wat hebt ge toch gedaan, Leentje ? riep de moeder tot het niet tot bedaren brengend meisje. Houd u stil, er is nu toch niets aan te doen. We zullen hem koken !

Zij sneed het kind in stukken en wierp hem in een pot met kokend water die boven het vuur hing.

Leentje kon haar tranen niet bedwingen en zij schreide zoo overvloedig dat het niet noodig was het vleesch met zout te bestrooien.

Tegen den avond kwam de vader tehuis

— Waar is mijn jongen ? was zijn eerste vraag.

Intusschen had de moeder een schotel met vleesch op de tafel gezet en Leentje schreide altijd maar voort.

— Waar is mijn jongen ? herhaalde de vader.

— Och, antwoordde de vrouw, hij is naar zijn grootoom gegaan en zal een heelen tijd wegblijven.

— Waarom is de jongen vertrokken zonder mij goeden dag te zeggen ? Wat moet hij daar doen ?

— Hij smeekte mij zo lang en zoo schoon dat ik hem liet gaan. Hij zal wel zes weken wegblijven.

— Het is jammer dat hij mij niet eerst goeden dag zei, hernam de vader.

Hij zette zich aan tafel en at.

— Leentje, zei hij, waarom weent ge ? Kom, broertje zal wel terugkeeren !

Hij at hierop met smaak van het vleesch.

— Wat hebt ge dit vleesch lekker bereid, hernam hij. Geef me nog wat, vrouwlief,

Hoe meer hij at, hoe beter het hem smaakte. Hierop zeide hij :

— Geef mij maar den ganschen schotel, het is alsof niemand dan ik daarvan eten mag.

En hij at alles op. De beentjes wierp hij onder tafel. Leentje nam behoedzaam een doek uit de kast, verzamelde de weggeworpen beentjes, knoopte die in den doek, ging naar buiten en legde ze onder den amandelboom neder. Nu schreide zij niet langer meer want haar hart werd plotseling verlicht.

Plots hoorde zij dat er een groote beweging in den boom kwam alsof iemand in de handen klapte. Rook en vlammen stegen uit de kruin op en een prachtige vogel vloog omhoog en verdween in de lucht. Nu werd de boom weder stil maar meteen waren de beentjes verdwenen. Leentje was weder vroolijk geworden even alsof haar broertje nog leefde en zij at en speelde weder als te voren.

De vogel was op het dak van het huis gevlogen waar een goudsmid woonde en zong :

Moeder doodde mij uit wraak,
Vader at mij met grooten smaak ;
Maar mijn zusterke Leentje
Die zocht vlijtig ieder beentje,
Knootte ze in een doek, vol schroom,
Onder den amandelboom.
Kwik ! kwik ! kwik !
Dat vogeltje ben ik !

Toen de goudsmid dit liedje hoorde staakte hij zijn werk. Hij arbeidde aan een gouden keten, en liep haastig naar buiten. Onderweg verloor hij een zijner sloefen, maar hij lette er niet op. Een sloef aan, zijn schootsvel voor, den gouden ketting in de een en een nijptang in de andere hand, keek hij naar het vogeltje.

— Vogeltje ! riep hij, wat zingt gij verrukkelijk. Herhaal uw liedje nog eens.

— Dat wil ik wel, als gij mij den gouden ketting geeft, welke gij in de hand hebt.

— Hier zoo, zei de smid. Zing nu nog eens.

De vogel streek neder, nam den ketting en herhaalde het lied.

Hierop vloog hij weg en streek neer op het dak van een schoenmaker en zong zijn lied. De schoenmaker die aan 't werk was liep, met opgestroopte hemdsmouwen, naar buiten om te zien wie daar zoo heerlijk zong. Hij zag het vogeltje, riep toen zijn

vrouw, zijn kinderen en dienstboden buiten om naar den vogel te zien met roode en groene veeren, gouden nek en schitterende oogen.

— Zing nog eens dat prachtig lied, lief vogeltje ? vroeg de schoenmaker.

— Als ge mij hiervoor iets geeft ! antwoordde het vogeltje.

— Vrouw, zei toen de schoenmaker, ga eens naar den winkel, op het bovenste schap staan een paar roode schoentjes, neem die en breng ze vlug hier.

Eenige oogenblikken later kwam de vrouw met de schoentjes aan en de schoenmaker bood dezen het vogeltje aan. Het streek neder, hield de schoentjes met zijn linker poot vast en zong zijn lied; hij vloog toen weg, met den keten in zijn rechter- en de schoentjes in zijn linkerpoot, en streek neder op een lindenboom die voor een draaienden molen stond. In dien molen werkten twintig gasten. Toen zij het lied van het vogeltje hoorden staakten zij de een na den ander het werk, liepen naar buiten en luisterden.

— Zing dat nog eens, vogeltje ! vroegen zij.

— Ik wil het wel, klonk het antwoord, maar dan moet gij mij den molensteen geven dien ge bezig zijt met scherpen.

— Dien zult ge hebben ! riepen allen te gelijk.

Hierop vloog de vogel den molen binnen ; de gasten tilden den steen op, het vogeltje stak er zijn kop door en nu lag de steen als een kraag om zijn hals. Toen vloog hij weder in de linde en zong zijn lied.

Nauwelijks was de laatste toon weggetrild of het vogeltje vloog met zijn vracht naar het huis zijns vaders.

De vader zat bij den haard, de moeder en Leentje bevonden zich aan tafel.

Eensklaps zei de vader :

— Het wordt me zoo vroolijk om het harte !

— Ik voel mijn harte, integendeel, bezwaard, zei de moeder. Ik heb een voorgevoel of er een groot ongeluk boven mijn hoofd hangt.

Leentje schreide.

Daar streek de vogel op het dak neder. De vader hernam :

— Mijn hartis vollicht. Daar buiten schijnt de zon heerlijk. Het is mij of ik heden een geliefd wezen ga wederzien.

De moeder sprak op haar beurt :

— En mij is het of mijn bloed in de aderen brandt, hoewel mijn tanden klapperen van de koude.

Leentje schreide al heviger en heviger.

Daar liet de vogel zijn liedje hooren :

" Moeder doodde mij uit wraak ! "

De moeder stopte van angst haar ooren en neep de oogen dicht. Zij wilde niets hooren, niets zien, maar toch hoorde zij als het geloei van een naderenden storm en haar oogen brandden als vuur.

" Vader at mij met grooten smaak ! "

— Hoe heerlijk zingt de vogel ! riep de vader. En kijk eens hoe prachtig de zonne schijnt.

" Maar mijn zusterke Leentje ! "

Luidop snikte het meisje.

— Ik ga naar buiten, zei de vader. Ik wil het vogeltje met eigen oogen zien.

— Ach, ga toch niet, smeekte zijn vrouw, het is mij of het huis gaat invallen.

De man ging naar buiten zag den vogel en hoorde het vervolg van het lied :

" ... Leentje,
Die zocht vlijtig ieder beentje,
Knootte ze in een doek, vol schroom,
Onder den amandelboom !
Kwik ! kwik ! kwik !
Dit vogeltje ben ik ! "

Bij den laatsten toon liet de vogel den gouden keten vallen die juist om den hals van vader paste. Deze riep vol blijdschap :

— Kijk, nu eens ! Dit vogeltje geeft me een prachtige, gouden ketting !

Maar de vrouw scheen in den grond te zinken van angst. De vogel hernam :

" Moeder doodde mij uit wraak ! "

Het was of de moeder het hoorde donderen zoo hevig werd er op haar harte geslagen. De vogel zong verder, zoodat Leentje ook naar buiten ging. De vogel wierp haar de schoentjes toe. Leentje trok de roode schoentjes aan en danste vroolijk in het ronde. Zij schreide nu niet meer en ook haar harte kwam vol blijdschap.

— Ik kan niet meer in huis blijven ! riep de moeder. Het is mij of het dak op mijn hoofd gaat instorten.

Ook zij ging naar buiten, maar nauwelijks had zij een stap op de werf gezet of daar viel haar de molensteen op den kop, zoodat ze morsdood nederviel.

Vader en Leentje schoten verschromt toe. Op dit oogenblik steeg een groote vlam op en uit dit vuur kwam broertje te voorschijn. Hij viel zijn vader en Leentje om den hals en allen gingen naar binnen en zetten zich vroolijk ter tafel.

DE ZES ZWANEN.

Een koning ging ter jacht en vervolgde met zooveel hartsucht een aangeschoten wild dat hij zich van zijn stoet scheidde en bij het vallen van den avond zich gansch alleen in het bosch bevond. Hij was verdwaald en kon geen uitweg vinden. Opeens bemerkte hij een oude vrouw die hem tegemoet strompelde. Het was een heks.

— Kunt gij mij zeggen, goede vrouw, vroeg de koning, welken weg ik moet volgen om uit dit bosch te geraken?

— Zeker kan ik dat, mijnheer de koning, antwoordde de heks, maar onder een voorwaarde. Als gij deze voorwaarde niet vervult zult gij hier jammerlijk aan uw einde komen.

— Laat dit voorstel eens hooren, zei de koning.

— Ik bezit een dochter die zoo schoon is dat zij nergens haar wederga vindt, zij is waardig vorstin te zijn. Huw haar en ik zal u uit het bosch en op den goeden weg brengen.

Daar de koning liever trouwde dan in 't bosch van honger om te komen, gaf hij zijn woord.

De heks bracht hem naar haar woning, waar haar dochter aan den haard zat. Zij was inderdaad zeer schoon, en was in 't geheel niet door het bezoek van den koning verbaasd. Zij scheen hem integendeel te verwachten. Niet zoodra had de koning haar gezien of hij voelde een grooten afschuw voor haar, maar hij had zijn woord gegeven, plaatste haar op zijn paard en toen wees de heks hem den weg en reed hij naar zijn paleis waar het huwelijk weldra gevierd werd.

Den koning waren, uit zijn eerste huwelijk, zeven kinderen overgebleven, zes jongens en een meisje. Hij had zijn kinderen boven alles lief. Uit vrees dat zijn tweede vrouw hen slecht mocht behandelen bracht hij hen naar een kasteel, te midden van een groot bosch. Dit kasteel was voor een gewoon oog onzichtbaar, zelfs de koning zou het niet hebben gevonden zoo een toovenares hem geen bobijntje garen had ter hand gesteld dat hij voor zich maar had uit te werpen om dadelijk den weg te herkennen.

Iedere week ging de koning zijn kinderen bezoeken. Dit verwekte de achterdocht van de heksendochter en deze wilde kost wat kost vernemen waar haar gemaal zoo dikwerf henen reed. Zij kocht zijn dienaar om en deze vertelde haar het geheim van het bobijntje garen. Nu rustte zij niet voor dat zij te weten kwam, waar de koning dit garen verborg, en kon dit eindelijk bemachtigen. Zij naaide hierop zes hemdjes van witte zijde, waaraan zij een toovermiddel hechtte, dat zij van haar moeder gekregen had. Toen de koning eens ter jacht was nam zij de hemdjes en het bobijntje garen en zoo bereikte zij het kasteel waar de kinderen woonden. Dezen zagen iemand aankomen en meenende dat het hun vader was, liepen zij de koningin vroolijk tegemoet. Deze wierp hun ieder een hemdje over het hoofd en onmiddellijk veranderden zij in zes zwanen en vlogen het bosch in. Verheugd keerde de koningin naar het paleis terug, denkende dat zij voorgoed van haar stiefkinderen ontslagen was. Maar zij wist niet dat er ook nog een dochttertje leefde, dat in het kasteel was gebleven toen haar zes broertjes, zoo zij dachten, hun vader tegemoet gingen.

— Waar zijn uw broertjes? vroeg hij.

— Ach, lieve vader, antwoordde het meisje, zij zijn in zwanen veranderd en weggelopen. Hier zijn de pluimen die zij lieten vallen.

De koning was bevreesd dat men ook zijn dochttertje zou be-
tooveren, en wilde haar naar het paleis medenemen, doch het kind

was bang voor de stiefmoeder en smeekte haar vader nog één nacht in het kasteel te mogen blijven.

Toen de koning vertrokken was besloot het meisje haar broertjes te gaan opzoeken. Zij vluchtte des nachts het bosch in en liep gedurende vier-en-twintig uren altijd rechtdoor tot ze eindelijk van vermoeienis niet verder kon. Zij bemerkte een hut, ging daar binnen en zag zes bedjes staan. Maar zij dierf niet in een dier bedden gaan liggen, kroop er onder en bracht den nacht op den kouden vloer door. Tegen den morgen hoorde zij een luid geklepper en zag zes zwanen door het venster binnenvliegen. Verheugd kroop zij te voorschijn en nu herkenden de broertjes ook hun zusje. De vreugde was, helaas ! van korten duur.

— Zusje, zeiden zij, gij moogt hier niet blijven, dit is een roovershol, en als men u vindt, zal men u dooden.

— Kunt gij mij dan niet beschermen, lieve broertjes ?

— Helaas, neen, want wij kunnen elken avond niet langer dan een kwartier ons zwanenpak afleggen en de menschelijke gedaante aannemen.

— Maar kan ik u dan niet verlossen ?

— Ach, neen. De eischen hiervoor zijn te zwaar. Zes jaar lang zoudt gij geen woord mogen spreken en niet mogen lachen, en ge moet in dien tijd voor ieder van ons een hemd uit sterrebloemen maken. Mocht gij in den loop dier zes jaar een enkel woord spreken dan ware al uw inspanning vruchteloos geweest.

Nu was een kwartier verstreken en hernamen de zes broeders hun gedaante van zwanen en vlogen langs het venster terug naar buiten.

Het meisje wilde alles doen om haar broeders te redden. Zij beklom een hoogen boom en begaf zich des anderdaags op zoek naar sterrebloemen, die zij aan elkander reeg. Zij was te droef om te lachen en niemand vond zij tot wien zij een woord kon spreken. Zij werkte onverpoosd voort aan het maken der hemdjes.

Zekeren dag kwam een koning in het bosch jagen en een deel van zijn gevolg hield onder den boom, waarin het meisje woonde, stil. Zij keken haar verwonderd aan en vroegen :

— Wie zijt gij ?

Zij kregen geen antwoord.

— Kom naar beneden, wij zullen u geen kwaad doen !

Zij schudde ontkennend het hoofd en, in de hoop de jagers tevreden te stellen, wierp zij hen haar gouden halssnoer toe. Maar de jagers waren niet tevreden en al wierp zij verder hen ook haar

gordels, kousebanden en een gedeelte harer kleederen toe zij hielden niet af, klommen eindelijk in den boom, lichtten haar daaruit en brachten haar naar den koning.

— Wie zijt gij en wat deedt gij in dien boom ? vroeg haar de koning.

Maar hij kreeg geen antwoord.

— Arm meisje, zoo jong en zoo schoon en niet kunnen spreken !

Hij tilde haar op zijn paard en voerde haar naar zijn paleis. Daar liet hij haar van de prachtigste kleederen voorzien die haar schoonheid nog beter deden uitkomen. Zijn liefde voor haar werd zoo groot dat hij haar tot koningin verhief.

Maar de moeder der koningin, een zeer boosaardige vrouw, was met dit huwelijk niet ingenomen.

— Wie weet waar dit meisje vandaan komt ! zei zij. Ze kan niet eens spreken en is voorzeker niet waard om op een koningstroon te zetelen.

Toen de koningin een jaar nadien een kind ter wereld bracht nam de booze vrouw het weg en besmeurde den mond der moeder met bloed. Toen de koning tehuis kwam, vertelde de stiefmoeder dat de koningin haar kind had opgegeten. De koning sloeg aan die woorden geen geloof en beval dat men de koningin hierover niet mocht lastig vallen. Deze ging steeds voort de zes hemden met sterrebloemen te maken.

Toen het tweede kind ter wereld kwam handelde de moeder des konings even als de eerste maal, doch andermaal wilde de koning aan de kwaadspreekster geen geloof hechten.

Maar toen een derde kind geboren werd en eveneens op geheimzinnige wijze verdween, moest de koning wel geloof aan de beschuldigingen hechten, en nu werd de arme koningin tot den brandstapel verwezen.

De dag dat zij sterven zou was de laatste der zes jaren die haar als proeftijd waren opgelegd. De zes hemdjes waren gereed behalve het laatste, waaraan de linker mouw ontbrak. Zij droeg de hemdjes op den arm toen zij naar den brandstapel ging. Nauwelijks was zij aan den paal gebonden of er kwamen zes zwanen op haar toegevlogen. Zij gelukte er in ieder hunner een hemdje over het hoofd te werpen. Opvolgenlijk kregen zij allen hun menschelijke gedaante terug en stonden voor haar als schoone jongelingen. De jongste, echter, had in plaats van den linkerarm een vleugel.

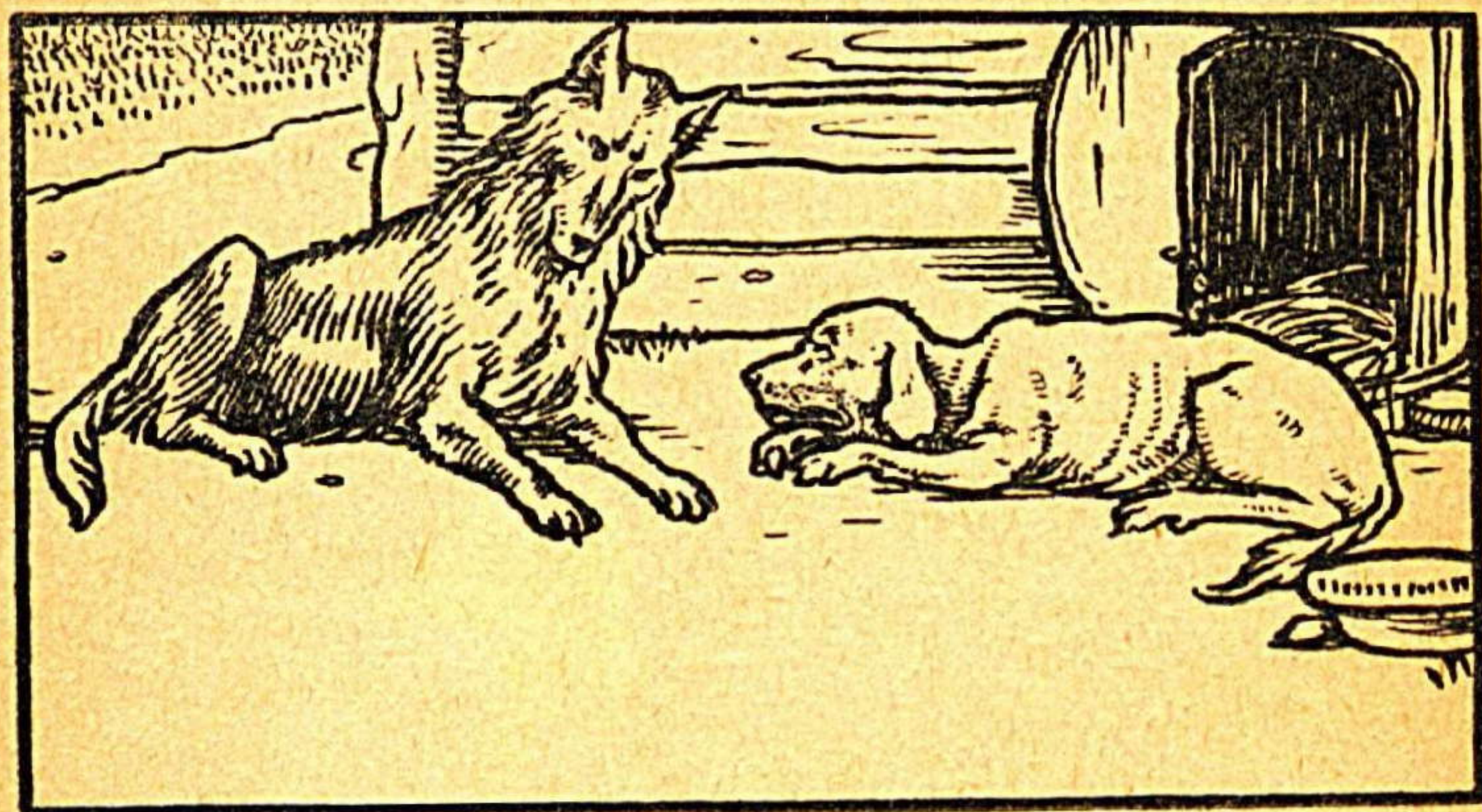
Zij omhelsden hun zusterke en de koning kon bij dit aan-
doenlijk tafereel zijn tranen niet bedwingen.

— Nu mijn koning, riep zijn gemalin hem toe, nu mag ik spre-
ken en zal u bewijzen dat ik onschuldig ben.

En zij verhaalde hierop hoe zijn moeder telkenmale het kind
had weggehaald.

De drie kinderen verschenen tot getuigen van haar verhaal en
nu was de koning zoo verheugd zooals hij nooit in zijn leven was
geweest.

Zijn moeder werd in een versterkt slot opgesloten en boet er
misschien nog voor haar gruwelijke daden.

DE OUDE HOND.

Sultan, de hond van een boer, was zeer oud geworden en had
al zijn tanden verloren. Stel u voor een hond zonder tanden ! Het
arme dier kon niets meer aanpakken.

Hij had gansch zijn leven doorgebracht in dienst van den
boer en, toen deze al die miserie met zijn hond zag, zeide hij tot
zijn vrouw :

— Sultan, kan ons niet meer van nut zijn, ik zal hem morgen
maar doodschieten.

— Ach, lieve man, antwoordde de goedaardige vrouw, doe
het niet. De arme hond heeft ons zooveel jaren gediend dat wij
hem, tot het einde zijner dagen, wel te eten mogen geven.

— Zoo hij ons diende kreeg hij ook in ruil den kost ! hernam
de boer. Wat moeten wij thans met hem aanvangen, hij is niet eens
in staat meer de dieven te verjagen.

De arme Sultan, die zijn ouden pels in de zon koesterde, had
dit alles gehoord en was er zeer bedroefd om. Des nachts sloop hij
naar het nabijgelegen woud, waar zijn vriend de wolf woonde en
deelde hem het lot mede dat hem des anderdaags te wachten stond.

— Luister eens, kameraad, zei de wolf, wij moeten zorgen
dat u dit ongeluk niet overkomt. Ik wil u helpen. Morgen ochtend
zal de boer met zijn vrouw gaan hooien. Volgens gewoonte zullen
zij hun kind mede nemen en achter de haag leggen, die in hun na-
bijheid de weide afsluit. Leg u naast het kind alsof gij het wilt be-
waken. Ik zal dan uit het bosch komen en het kind rooven.

Dan moet gij mij naspringen en doen alsof gij mij het wilt afne-
men. Ik zal het kind laten vallen en gij brengt het naar zijn ouders
terug. Wanneer zij zien hoe gij hun kind gered hebt, zullen zij u
zeer dankbaar zijn en u laten leven en verder goed verzorgen.

Zoo gezegd zoo gedaan.

Des anderdaags zag de vader hoe de wolf met zijn kroost ging
loopen, en toen de oude hond het terug bracht streelde hij hem over
zijn kop.

— Vrouw, riep hij, ga spoedig naar huis en kook voor Sul-
tan een lekkeren pap. Voortaan zullen wij hem verzorgen als ware
hij ons kind. Neem het kussen van mijn bed, daar mag hij van nu
af aan opliggen.

Sindsdien had de oude Sultan het naar wensch, en toen de
wolf hem kwam bezoeken was deze verheugd dat alles op zijn best
was afgelopen.

— Hoor eens, Sultan, zei de wolf, de eene dienst is de an-
dere waard. Ik ben van plan het beste schaap te stelen, doe een
oogje dicht en laat mij begaan.

— Dat kunt ge denken ! zei de hond. Ik blijf mijn meester
trouw tot den dood !

Maar de wolf dacht dat Sultan het zoo niet meende en
kwam 's nachts om het schaap weg te halen. Maar Sultan had zijn
meester verteld wat de wolf van zin was, en dezen wachtte hem
met den dorschvlegel op en gaf er hem zoodanig van langs dat
de wolf moest maken dat hij wegwam wilde hij zijn leven behou-
den.

— Dat zal ik u betaald zetten, leelijke, valsche hond ! riep
de wolf verbolgen uit.

Des anderdaags zond de wolf het everzwijn af om den hond uit te dagen tot een gevecht in het bosch en aldus de zaak uit te maken. De oude hond kon slechts een kat als getuige vinden, en deze bezat maar drie bruikbare pooten. Zij trokken er samen op uit en de kat hinkte pijnlijk voort, en stak den staart van wee in de hoogte. De wolf wachtte, met zijn getuige, reeds ter plaatse; maar toen zij Sultan zagen afkomen hielden zij den opgestoken staart van de kat voor een degen en, terwijl het arme dier zoo op drie pooten voortdreef, dachten zij dat, zij bij elken stap een steen opraapte, om hen daarmee te treffen. Beiden werden bevreesd; de wolf klom in een boom en het zwijn verschool zich tusschen de bladeren.

De hond en de kat waren zeer verwonderd nog niemand aan te treffen. Het zwijn had zich niet volkomen kunnen verbergen en schudde de ooren. De kat dacht dat het een muis was en beet zoo geweldig in zijn ooren dat het zwijn ontsteld opsprong, wegliep, en riep:

— Dààr, in den boom zit de schuldige!

Nu zagen zij den wolf in den boom. Deze schaamde zich om zijn lafheid en sloot vrede met den trouwen hond.

VOGELVONDST.

Een boschwachter bemerkte zekeren dag, in een boom, een schreiend kind. De moeder was in 't bosch in slaap gevallen en intusschen had een roofvogel het kind opgenomen en naar de kruin

van een boom gebracht. De moeder haar kind niet meer ziende zocht overal en verdween.

De boschwachter haalde het kind uit den boom, bracht het naar huis en liet het met zijn dochttertje Leentje opgroeien. Het aangenomen kind werd Vogelvondst geheeten omdat het gevonden en door een vogel was weggevoerd.

Beide kinderen hadden weldra elkander zoo lief dat zij elkander niet meer konden missen.

De meid van den boschwachter nam zekeren avond twee emmers en vulde die herhaaldelijk met water uit de beek.

— Wel, Sanne, vroeg Leentje, wat gaat ge met al dit water uitvoeren?

— Als ge zwijgt zal ik het u zeggen, antwoordde Sanne. Als uw vader morgen ter jacht is wil ik Vogelvondst er in werpen en koken.

Des anderdaags vertrok de boschwachter. Beide kinderen lagen nog te bed. Leentje sprak tot Vogelvondst:

— Als gij mij niet verlaat, zal ik ook nooit van u scheiden.

— Ik zal u nooit verlaten! antwoordde Vogelvondst.

Nu vertelde Leentje wat Sanne zinnens was met Vogelvondst te doen. Hierop besloten de twee kinderen zich aan te kleeden en ongemerkt de deur uit te sluipen.

Zoo gezegd zoo gedaan. Toen het water kookte ging Sanne naar de kamer van de kinderen en bemerkte dat beiden verdwenen waren. Zij voelde haar hart angstig worden. Wat zou zij antwoorden wanneer de boschwachter tehuis kwam en naar zijn lievelingen vroeg? Zij zond drie knechten uit om de kinderen op te sporen. De vluchtelingen hadden zich aan den zoom van het bosch nedergezet en toen zij de knechts zagen naderen, zei Leentje tot haar vriendje:

— Verander u in een rozenstruik, dan word ik het roosje.

Toen de knechts op de plaats kwamen waar de kinderen gezeten hadden bemerkten zij wel een bloeiend rozenstruikje, maar van de kinderen was nergens iets te zien. Zij keerden onverrichter zake terug en vertelden Sanne dat zij wel een rozenstruik en een roos daarop hadden gezien, maar van de kinderen geen spoor hadden ontdekt.

— Ezels! kreet Sanne, waarom hebt gij het rozenstruikje niet gebroken, het roosje geplukt en beiden hierheen gebracht? Gaat spoedig terug en doet wat ik u zeg.

De knechten gingen op weg en de kinderen zagen hen in de verte aankomen.

— Dat is niets, zei Leentje, verander gij u in een kerk, dan wordt ik een lichtkroon.

De knechten zagen wel de kerk en de lichtkroon, maar de kinderen waren nergens te zien.

Zij keerden huiswaarts en vertelden Sanne wat zij gezien hadden.

— Domkoppen, zei de oude, komt met mij mede, ik zal zelf de kinderen halen.

Zij begaf zich op weg, gevolgd door de drie knechten. De kinderen zagen het viertal afkomen en Leentje zei alweer :

— Vogelvondst, verander gij u in een vijver, dan zal ik als een eend daarin zwemmen.

Zoodra Sanne den vijver zag legde zij zich aan den kant neder en wilde den vijver leegdrinken. Maar de eend trok haar met den snavel in het water en, daar zij niet zwemmen kon, kwam zij jammerlijk aan haar einde.

Nu gingen de kinderen naar huis, innig verheugd dat het leven van Vogelvondst niet langer meer in gevaar was.